

~~BK: 12~~

20
Jan 9

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΕΚΑΒΗ

E RECENSIONE ET CVM NOTIS

RICH. FR. PHIL. BRVNCK

PRAELECTIONVM CAVSSA

CVRAVIT

GEORGIVS HENRIC. MARTINI

XI. 241

LIPSIAE

APVD GVILIELMVM GOTTLOB SOMMER.

ERPHILDT

ERADN

IN DER STADT ERPHILDT

IM JAHRE 1738

ERPHILDT

1738

ERPHILDT

138

L . A . E . B

S . D . P

GEORGIVS HENRICVS MARTINI

Curanti mihi iteratam hanc *Δράματος*
Euripidei editionem, TE, L. O. lon-
giuscula praefatione demorari non necesse vi-
detur. Pauca, quae de hoc meo instituto
dicam, habeo. Capto Hecubae Graece pro-
mulgandae consilio, non nisi duo me sequu-
tum fateor, vt scilicet iuuenes, linguae Grae-
cae studiosi quidem, sed egentiores, editio-
nem non solum summa *ἀκριβεία* castigatam
limatamque, sed etiam parabilem adipisce-
rentur, et libello recte multumque lecto, ma-
iores in ea lingua progressus facere possent.

) (2

Vtrum-

PRAEFATIO.

Vtrumque me haud dubie assequuturum credidi, si fabulam, quam dixi, Euripideam, *Rich. Fr. Phil. Brunck*, Viri Celeb. et Acad. Reg. Paris. inscriptionum et humaniorum litterarum socii longe doctissimi, hodieque in hoc genere *κριτικωτάτης*, solertia ingenioque paene diuino emendatissimam, et viris Graece doctis maxime probatam, vna cum Viri, omni laude nostra maioris, notis, breuibus illis quidem, sed multiplici et exquisita eruditione plenis, denuo typis describi curarem, atque adeo facerem, Brunckiana fabulae recensio vt et frequentior his in terris esset, et facile parabilis. Ad quod consilium alacriter exsequendum non minimum habuit momentum Excellentissimi atque Celeberrimi MORI auctoritas: qui Vir, insigni Academiae Lipsiensis ornamentum, accuratissima Graecarum litterarum scientia recteque interpretandi dexteritate clarissimus, et mihi amicissimus, auctor suasorque fuit rei propositae quam primum inchoandae atque perficiendae. Itaque feci, et effeci simul, vt iuuenes vel non beatissimi fabulam, quam saepe

PRAEFATIO.

saepe iam dixi, Euripideam non tantum solito emendatiorem, sed etiam pretio minimo parabilem habere queant. Quam meam rationem si BRVNCKIVS ὁ πόνυ non improba-
uerit: (improbabit vero haudquaquam, quae incredibilis est Viri optimi humanitas Graecaeque litteraturae prouehendae cupiditas:) eam TE, L. B. multo minus vituperaturum arbitror, eo quod repetita dramatis Euripidei editione non nisi iuuenum, linguae Graecae amantium, commodis consulere, eorumque studia aduersus Articorum scriptorum veneres, veramque adeo elegantiam inflammare volui. Iuuenibus enim, disciplinae rostrae alumnis, libellum plane aureum, quo Socratis, philosophorum principis, Ἀπομνημονεύματα persequutus est Xenophon, interpretatus, carmen aliud, quo tam orationis prorsae vorsaefque rationem mature perspiciant, quam rerum varietate delectentur, tradere et interpretari nolui, nisi fabulam poetae eius, qui philosophus scenicus ab Atheniensibus dictus est, quem Socrates ipse est admiratus, cuius versus singulos singula

PRAEFATIO.

testimonia putauit Tullius, cuius denique omnia, quae scripsit, eiusmodi fuere, vt, Gellio auctore, a melle et Sirenibus profluxisse viderentur. Quod vbi praeter ea, quae supra dixi, animo recte expenderis, fore credo, vt laborem hunc qualemcunque meum adeo non despicias, vt potius aequi bonique consulas. Verborum et phrasium indicem, quem quidem volebam, libello hoc tempore per negotia grauiora adiicere non licuit: alio fortasse fieri potest, vt adiiciatur. Vale, rebusque nostris faue. Scrib. Lipsiae in Schol. Nicolaitana, ipsis Cal. Mart. A. O. R. CIDIOCCLXXXI

EYPI-

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΕΚΑΒΗ.

Y O A I H I A O Y

E K A B H

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Μετὰ τὴν Ἰλίου πολιορκίαν οἱ μὲν Ἕλληνες εἰς τὴν ἀντιπέραν Τρωάδος Χερρόνησον καθωρμίσθησαν. Ἀχιλλεύς δὲ νικτὸς ὄραθεῖς, σφαιγῆναι ἤξις μίαν τῶν Πριάμους θυγατέρων. οἱ μὲν ἐν Ἕλλησι τιμῶντες τὸν ἥρωα, Πολυξένην, ἀποσπάσαντες Ἐκάβης, ἐσφαγίασαν. Πολυμήτωρ δὲ, ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς, ἕνα τῶν Πριαμίδων Πολύδαρον κατέσφαξεν. εἰλήφει δὲ τῆτον παρὰ τῷ Πριάμῳ ὁ Πολυμήτωρ εἰς παρακαταθήκην μετὰ χρημάτων. αἰδέσθης δὲ τῆς πόλεως, κατασχεῖν αὐτῷ βεβόημενος τὸν πλεῖστον, φονεῦειν ὤρμησεν, καὶ Φιλίαν δυσυχῆς ὀλιγόρησεν. ἐκρίφεντος δὲ τῷ σώματος εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ κλυδωνίον πρὸς τὰς τῶν αἰχμαλωτῶν σκηναῖς αὐτὸν ἐξέβαλεν. Ἐκάβη δὲ τὸν νεκρὸν θρασυμένη ἐπέγνω· κωνοσαμένη δὲ τὴν γνώμην Ἀγαμέμνονι, Πολυμήτορα σὺν τοῖς πικρῶν αὐτῷ ὡς ἑαυτὴν μετεπέμψατο, ὡς θησαυρὸς ἐν Ἰλίῳ μινύσει αὐτῷ. παρὰγενομένῳ δὲ τῶν μὲν υἱὸς κατέσφαξεν· αὐτὸν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἐτέρησεν. ἐπὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων λέγουσα, τὸν κατήγορον ἐνίκησεν. ἐκρίθη γὰρ ἐκ ἀρχαῖν ἀμότητος, ἀλλ' ἀμύνασθαι τὸν κατάρξαντα.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ
ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.

ΕΚΑΒΗ.

ΧΟΡΟΣ *αίχμαλωτίδων γυναικῶν.*

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΕΚΑΒΗ

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.

Ἦκω, νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σιόττε πύλαις
λιπῶν, ἢ Αἰδης χωρὶς ἄκισταί τε θεῶν,
Πολύδαρος, Ἐκάβης παῖς γεγάς τῆς Κισσέως,
Πριάμει τε πατρός· ὅς μ', ἐπεὶ Φρυγῶν πόλιν
κίνδυνος ἔσχε δορὶ πεσεῖν Ἐλληνικῶν, 5
δείσας, ὑπεξέπεμψε Τρωϊκῆς χθονός,
Πολυμήτορος πρὸς δῶμα Θρηκίε ξένου,
ὅς τὴν ἀρίστην Χερσονησίαν πλάκα
σπείρει, Φίλιππον λαὸν εὐδύνων δορὶ.
πολὺν δὲ σὺν ἐμοὶ χρυσὸν ἐκπέμψει λάθρα 10
πατὴρ, ἢ, εἰ ποτ' Ἰλίου τείχη πέσοι,
ταῖς ζῶσιν εἴη παισὶ μὴ σπάνις βίη.
νεώτατος δ' ἦν Πριαμιδῶν, ὃ καὶ με γῆς
ὑπεξέπεμψεν. ἔτε γὰρ φέρειν ὄπλα,
ἔτ' ἐγγὺς οἶός τ' ἦν νέω βραχίονι. 15
ἕως μὲν ἐν γῆς ἄρδ' ἐκεῖθ' ὀρίσματα,
πύργοι τ' ἄθραυσοι Τρωϊκῆς ἦσαν χθονός,
Ἐκτωρ τ' ἀδελφὸς οὐμὸς ἠτύχει δορὶ,
καλῶς παρ' ἀνδρὶ Θρηκί, πατρῶα ξένου,
τροφαῖσιν, ὡς τις πτόρδος, ἠξομένην τάλας. 20
ἐπεὶ δὲ Τροία θ', Ἐκτορὸς τ' ἀπόλυται
Ψυχὴ, πατρῶα θ' ἔσια κατεσκάφη,
αὐτὸς δὲ βαμῶ πρὸς θεομήτην πιτνεῖ,
σφαγεῖς Ἀχιλλέως παιδὸς ἐκ μαιφόνος,

- 25 κτείνει με χρυσὸν τὸν ταλαίπαρον χάριν
 ξένος πατρώος, καὶ κτανῶν ἐς οἶδμ' ἀλός
 μεθ' ἧχ', ἵν' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις ἔχη.
 κείμαι δ' ἐπ' αἰκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντῃ σάλα,
 πολλοῖς διαύλοις κυμάτων Φορέμενος.
- 30 ἀκλαυτος, ἀταφος· νῦν δ' ὑπὲρ μητρὸς Φίλης
 Ἐκάβης αἴσω, σῶμ' ἐρημώσας ἐμόν,
 τριταῖον ἤδη Φέγγος αἰωρέμενος,
 ὅσον περ ἐν γῆ τῆδε Χερσονησίᾳ
 μήτηρ ἐμὴ δύσηνος ἐκ Τροίας πάρα.
- 35 πάντες δ' Ἀχαιοὶ, ναῦς ἔχοντες, ἥσυχοι
 θάσσοσ', ἐπ' αἰκταῖς τῆσδε Θρηκίας χθονός.
 ὁ Πηλέως γὰρ παῖς, ὑπὲρ τύμβῃ Φανείης,
 κατέσχε' Ἀχιλλεύς πᾶν ξράτευμ' Ἑλληνικόν,
 πρὸς οἶκον ἐυδύνοντας ἐναλίαν πλάτην.
- 40 αἰτεῖ δ' ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν Πολυξένην
 τύμβῳ Φίλον πρόσφαγμα καὶ γέρας λαβεῖν.
 καὶ τεύξεταί τ' ἔδ', ἔδ' ἀδώρητος Φίλων
 ἔσαι πρὸς ἀνδρῶν· ἢ πεπρωμένη δ' αἴγει
 θανεῖν ἀδελφὴν τῶνδ' ἐμῶν ἐν ἡματι.
- 45 δυῶν δὲ παῖδων δύο νεκρῶ κατέφεται
 μήτηρ, ἐμῆ τε, τῆς τε δυσήνης κόρης.
 Φανήσομαι γάρ, ὡς τάφῃ τλήμων τύχῳ,
 δέλης ποδῶν παροῖθεν ἐν κλυδωνία.
 τὰς γὰρ κατὰ σθένοντας ἐζητησάμην
- 50 τύμβῳ κυρῆσαι, κείς χέρας μητρὸς πεσεῖν
 τέμον μὲν ἐν, ὅσον περ ἠΐθελον τυχεῖν,
 ἔσαι· γεραῖά δ' ἐκποδῶν χωρήσομαι
 Ἐκάβῃ· περᾶ γὰρ ἠδ' ἀπο σκηνῆς πόδα
 Αγαμέμνονος, Φαντασμα δαιμαίνεσθ' ἐμόν.
- 55 (Φεῦ) ὦ μήτερ, ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων
 δέλειον ἡμᾶς εἶδες, ὡς πράσσεις κακῶς,

ὅσον περ εὖ ποτ' ἀντισηκώσας δέ σε
Φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας.

ΕΚΑΒΗ. Ἀγετ', ὦ παῖδες, τὴν γεαῦν
πρὸ δόμων,

ἀγετ' ὀρθῶσαι τὴν ὁμόδελον, 60
Τρωάδες, ὑμῖν, πρόσθε δ' ἀνάσσαν·

λάβετε, φέρετε, πέμπετ',
αἰείρατέ μιν δέμας,

γεραίας χεῖρος προσλαζύμεναι·
καὶ γὰρ σκολιῶ σκίπωνι χερός 65
διερείδομένα, σπεύσω βραδύπεν·

ἤλυσιν ἄρδρων προτιθεῖσα.

ὦ σεροπὰ Διός, ὦ σκοτία νύξ,
τί ποτ' αἰείρομαι ἔννυχος ἔτω 70
δέμασι, φάσμασιν; ὦ πότνια χθῶν,

μελανοπτερύγων μᾶτερ ὀνείρων,
ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν,

ἂν περὶ παιδὸς ἐμῆ, τῆ σωζομένης κατὰ Θρηήκην,
ἀμφὶ Πολυξείνης τε Φίλης θυγατρὸς, δι' ὀνείρων

εἶδον, φοβεραῖν 75
ὄψιν, ἔμαθον, ἐδάην.

ὦ χθονίοιο θεοί, σώσατε παῖδ' ἐμὸν,

ὃς μόνος, οἴκων ἀγκυρά τ' ἐμῶν,

τὴν χιονώδη Θρηήκην κατέχει,

ξείνης πατρὸς Φυλακαῖσιν. 80

ἔταί τι νέον·

ἤξει τι μέλος γοερὸν γοεραῖς·

ἔποτ' ἐμὰ Φρήν ὠδ' ἀλίαςος

Φρίσσει, ταρβεῖ.

πῆ ποτε θεῖαν Ελένης ψυχάν, 85

ἢ Κασάνδρας ἐσίδω, Τρωάδες,

ὡς μοι κρήνωσιν ὀνείρες;

εἶδον γὰρ βαλιὰν ἔλαφον λύκε αἴμονι χαλᾶ
σφαζομένην, ἀπ' ἐμῶν γονάτων σπασθεῖσαν

ἀνάγκη,

90 οἰκτρῶς. καὶ τότε δεῖμαί μοι ἦλθ' ὑπὲρ ἄκρας
τύμβε κορυφᾶς Φάντασμι Ἀχιλέως
ἦται δὲ γέρας, τῶν πολυμόχθων
τινῶ Τρωϊάδων.

ἀπ' ἐμῶς ἐν, ἀπ' ἐμῶς τότε παιδὸς
πέμψατε, δαίμονες, ἱκετεύω.

95

ΧΟΡΟΣ. Ἐκάβη, σπερῆ πρός σ' ἐλιά-
σθην,

ταῖς δεσποσύνας σιγηαῖς προλιπῆσ',

ἢ ἐκληρώσθην καὶ προσετάχθην

δέλη, πόλεως ἀπελαυνομένη

100

τῆς Ἰλιάδος, λόγχης αἰχμῆ

δοριθήρατος πρός Ἀχαιῶν,

ἐδὲν παιδῶν ἀποκεφίξασ',

ἀλλ' ἀγγελίας βάρος ἀραμένα

μέγα, σοί τε, γύναι, κήρυξ ἀχέων.

105

ἐν γὰρ Ἀχαιῶν πλήρει ξυνόδῳ

λέγεται δόξα, σὴν παῖδ' Ἀχιλεῖ

σφάγιον θέσθαι τύμβε δ' ἐπιβαῖς

οἶσθ' ὅτι χρυσέοις ἐφάνη ξύν ὄπλοις,

ταῖς ποντοπόροις δ' ἔσχε σχεδίας,

110

λαίφῃ προτόνοις ἐπερειδομένας,

τάδε θύσσων.

Ποῖ δὴ, Δαναοί, τὸν ἐμὸν τύμβον

σέλωσθ' ἀγέρασον ἀφέντες;

πολλῆς δ' ἐρίδος ξυνέπεισε κλιδῶν,

115

δόξα δ' ἐχώρει δίχ' ἐν Ἑλλήνων

τρατὸν αἰχμητῆν, τοῖς μὲν δίδοναι

τύμβῳ σφάγιον, τοῖς δ' ἐχὶ δεκῆν.

ἦν δὲ τὸ μὲν σὸν σπεύδων ἀγαθὸν
 τῆς μαντιπέλε Βάκχης ἀνέχων
 λέκτρ' Ἀγαμέμνων·

120

τῶ Θησεΐδῃ δ', ὄζω Ἀθηναίων,
 δισσῶν μύθων ῥήτορες ἦσαν·
 γνώμη δὲ μιᾷ συνεχωρεΐτην,
 τὸν Ἀχιλλεῖον τύμβον σεφανῆν
 αἵματι χλωρῷ· τὰ δὲ Καταάνδρας
 λέκτρ' ἐκ ἐφάτην τῆς Ἀχιλλείας
 πρόσθεν θήσεν ποτὲ λέγχις.

125

σπεύδαι δὲ λόγων κατατενομένων
 ἦσαν ἴσαι πως, πρὶν ὁ ποιικιλόφρων,
 κόπις, ἠδ' ὑλόγος, δημοχαριτίης,
 Λαερτιάδης πείθει στρατιάν,
 μὴ τὸν ἄριστον Δαναῶν πάντων,
 δέλαν σφάγιον ἐνεκί, ἀπαθεῖν,
 μηδὲ τιν' εἰπεῖν παρὰ Περσεφόνῃ
 εἴματα φθιμέναν, ὡς ἀχάριτοι
 Δαναοὶ Δαναοῖς, ταῖς οἰχομένοις
 ὑπὲρ Ἑλλήνων.

130

135

Τροίας πεδίων ἀπέβησαν.
 ἤξει δ' Ὀδυσσεὺς ὅσον ἐκ ἠδῃ,
 πᾶλλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαιῶν,
 ἐκ τε γεραιῆς χερσὸς ὀρητῶν.
 ἀλλ' ἴδι γαῖς, ἴδι πρὸς βωμῆς,
 ἴξ' Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων·
 κήρυσσε θεὸς τῆς τ' Οὐρανίδας,
 τῆς δ' ὑπὸ γαῖαν.

140

145

ἢ γὰρ σε λιταῖ διακαλύσσει
 ὄρφανόν εἶναι παιδὸς μελέας,
 ἢ δαῖ σ' ἐπιθεῖν τύμβε προπετῇ,
 φομισσομένην αἵματι παρθέρον

- 150 ἐκ χρυσοφόρου
δειρῆς νασμῶ μελαναυγῆ.
EK. οἱ ἐγὼ μελέα, τί ποτ' ἀπύσω;
ποῖαν ἀχώ; ποῖον ὄδυρμόν;
δειλαία δειλαῖς γήρας,
155 δελείας τὰς ἔ τλατᾶς,
τὰς ἔ φερτᾶς. ὦ μοι μοι.
τίς ἀμύνει μοι; ποῖα γένηα,
ποῖα δὲ πόλις;
Φρεῖδος πρέσβυς, Φρεῖδοι παῖδες.
160 ποῖαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν,
σεῖχω; ποῖ δ' ἦσω πόδα; τίς θεῶν,
ἢ τίς δαίμων ἐπαρωγός.
ὦ καὶ ἐνεγιῆσαι Τρωάδες,
ὦ καὶ ἐνεγιῆσαι πῆματ', ἀπ-
165 ὠλέσατ', ὠλέσατ' ἐκέτι μοι
βίος ἀγαθὸς ἐν Φάει.
ὦ τλαῖμον, ἀγησαί μοι,
πῆς, ἀγησαι τᾶ γράϊα
πρὸς ταῖνδ' αὐλάν· ὦ τέκνον, ὦ παῖ
170 δυσανοτάτας ματέρος, ἐξελθ',
ἐξελθ' οἴκων· αἶε ματέρος
αὐδάν, ὦ τέκνον, ὡς εἶδης
οἶαν, οἶαν
αἶω Φάμαν περὶ σᾶς ψυχᾶς.
175 ΠΟΛ. (ἰὼ) μᾶτερ, μᾶτερ, τί βοᾶς; τί νέον
καρύξασ, οἴκων μ', ὡς ὄρνιν,
θαμβει τῶδ' ἐξέπταξας;
EK. ὦ μοι, τέκνον.
ΠΟΛ. τί με δυσφημεῖς; Φροίμιά μοι κακᾶ.
180 EK. αἴ, αἴ, σᾶς ψυχᾶς.
ΠΟΛ. ἐξαυδά, μὴ κρύψῃς δαρὸν.
δειμαί-

δειμαίνω, δειμαίνω, μάτερ,
τί ποτ' ἀναστένεις;

ΕΚ. ὦ τέκνον, τέκνον
μελέεις ματρός.

185

ΠΟΛ. τί τόδ' ἀγγέλλεις;

ΕΚ. σφάζω σ' Ἀργείων κινῶ
συντείνει πρὸς τύμβον γνάμα

Πηλείδα, γένηα.

ΠΟΛ. οἱ μοι, μάτερ, πῶς φδέγγη
ἀμέγαρτα κακῶν;

190

μάνυσόν μοι, μάνυσόν μοι, μάτερ.

ΕΚ. αὐδῶ, παῖ, δυσφήμις Φάμας·
ἀγγέλλω σ' Ἀργείων δόξαν

ψήφω τὰς σὰς περὶ μοι ψυχᾶς.

195

ΠΟΛ. ὦ δεινὰ παῖδ' ὦ παντλάμων,
ὦ δυσανε μάτερ βιοτᾶς

οἶαν, οἶαν αὖ σοι λάβαν

ἐχθίσταν, ἀρρήτταν τ'

ὥσέ τις δαίμων;

200

ἐκέτι σοι παῖς ἄδ' ἐκέτι δὴ

γῆρα δειλαίῳ δειλαίῳ

συνδεδεύσω.

σκύμνον γάρ μ' ὥσ' ἐριθρέπταν,
μόσχον, δειλαίῳ, δειλαίῳ

205

εἰσόψει χεῖρὸς ἀναρπασάν

σᾶς ἄπο, λαιμοτόμητόν τ' Αἶδα

γᾶς ὑποπεμπομένην σκότον,

ἐνθα νεκρῶν μετὰ

ἀτάλαινα κείσομαι.

210

καὶ σέ μὲν, ὦ μάτερ δυσανε,

κλαίῳ πανοδύρτοισι θρήνοισι·

τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λάβαν, λύμαν τ',

ἔ με-

ἔ μετακλαίωμαι. ἀλλὰ θανεῖν μοι
 215 ζυγτυχία κρείστων ἐκύρησεν.
 ΧΟΡ. καὶ μὴν Οδυσσεὺς ἐρχεται σπεδῆ ποδός,
 Ἐκάβη, νέον τι πρὸς σέ σημανῶν ἔπος.
 ΟΔΥΣ. Γύναι, δοκῶ μὲν σ' εἶδέναι γνώμην
 στρατῶ,

ψῆφόν τε τὴν κρανθεῖσαν· ἀλλ' ὅμως φράσω.
 220 ἔδοξ' Ἀχαιοῖς παῖδα σὴν Πολυξένην
 σφάζειν πρὸς ὄρθον χῶμ' Ἀχιλλεῖς τάφῳ.
 ἡμᾶς δὲ πομπῆς καὶ κομιτῆρας κέρης
 τάσσωσιν εἶναι· δύματος δ' ἐπιπάτης,
 ἱερεὺς τ' ἐπέστη τῶδε παῖς Ἀχιλλέως.

225 οἷσθ' ἔν' ὀδραῖον; μήτ' ἀποσπασθῆς βία,
 μήτ' εἰς χερῶν ἀμιλλαν ἐξέλθης ἐμοί·
 γίγνωσκε δ' αἰλικὴν, καὶ παρεσίαν κακῶν
 τῶν σῶν. σοφόν τι καὶ κακοῖς, ἂ δεῖ, φρονεῖν.
 ΕΚ. αἴ, αἴ, παρετήχ', ὡς εἶσι, ἀγῶν μέγας,

230 πλήρης σφραγμῶν, εἰδὲ δακρῶν κενός.
 καὶ γὰρ γαῖρ' ἐν ἔθνησκον, ἔ μ' ἐχρῆν θανεῖν·
 εἰδ' ὄλεσέν με Ζεὺς, τρέφει δ', ὅπως ὄρω
 κακῶν κακ'· ἀλλὰ μείζον' ἢ τάλαιν' ἐγώ.
 εἰ δ' ἔτι τοῖς δέλοισι, τὸς ἐλευθέρους

235 μὴ λυπρὰ, μηδὲ καρδίας δηκτῆρια
 ἐξισορῆσαι, σοὶ μὲν εἰρησθαι χρεῶν,
 ἡμᾶς δ' ἀνῆσθαι τὸς ἐρωτῶντας ταῦδε.

ΟΔΥΣ. ἔξεσ', ἐρώτα· τοῦ χρόνου γὰρ οὐ
 φθονῶ.

ΕΚ. οἷσθ' ἠνίκ' ἦλθες Ἰλίεσσι κατὰ σκοπὸς,
 240 δυσχλανία τ' ἀμορφος, ὀμμάτων τ' ἀπο
 φόνος σαλαγμοὶ σὴν κατέταζον γένυν;

ΟΔΥΣ. οἷδ'. ἔ γὰρ ἀκρας καρδίας ἐψαυ-
 σέ με.

ΕΚ.

ΕΚ. ἔγωγ δὲ σ' Ελένη, καὶ μόνη κατεῖπ' ἐμοί.

ΟΔΥΣ. μεμνήμεθ' ἐς κίνδυνον ἐλθόντες
μέγαν.

ΕΚ. ἤψω δὲ γονάτων τῶν ἐμῶν ταπεινὸς ἄν; 245

ΟΔΥΣ. ὥς ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ'
ἐμήν.

ΕΚ. ἔτῳσα δῆτά σ', ἐξέπεμψά τε χθονός;

ΟΔΥΣ. ὥς εἰσοραῖν δὴ Φέγγος ἠλῖς τότε.

ΕΚ. τί δῆτ' ἔλεξάς, δέλος ἄν ἐμὸς τότε; 248

ΟΔΥΣ. πολλῶν λόγων εὐρέμαθ', ὥσε μὴ 250
θανεῖν.

ΕΚ. ἔκινε κακύνη τοῖσδε σοῖς βελεύμασιν,

ὅς ἐξ ἐμῆ μὲν ἔπαθες, οἷα Φῆς παθεῖν,

δραῖς δ' ἐδὲν ἡμῶς εὖ, κακῶς δ', ὅσον δύνῃ;

ἀχάριστον ὑμῶν σπέρμ', ὅσοι δημηγόρους

ζηλῶτε τιμᾶς· μηδὲ γιγνώσκουσθ' ἐμοί, 255

οἱ τὲς φίλους βλάπτοντες ἐφροντίζετε,

ἢν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι.

ἀτὰρ τί δὴ σόφισμα τῶθ' ἠγόμενοι

ἐς τήνδε παῖδα ψῆφον ὤρισαν Φόνος;

πότερα τὸ χρεῶν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποσφαγεῖν 260

πρὸς τύμβον, ἐνθα βεβυτεῖν μάλλον πρέπει;

ἢ τὲς κτανόντας ἀνταποκτεῖναι δέλων,

ἐς τήνδ' Ἀχιλλεύς ἐνδικῶς τένει Φόνον;

ἀλλ' ἐδὲν αὐτὸν ἦδε γ' εἰργασαί κακόν.

Ελένην νιν αἰτεῖν χρεὶ τάφῳ προσφάγματα. 265

κείνη γὰρ ὤλεσέν νιν, ἐς Τροίαν τ' ἄγει.

εἰ δ' αἰχμάλωτον χρεὶ τῷ ἔκκριτον θανεῖν,

κάλλει θ' ὑπερφέρουσαν, εἶχ' ἡμῶν τότε.

ἢ Τυνδαρίς γὰρ εἶδος εὐπρεπεσάτη,

ἀδικῶσα θ' ἡμῶν ἐδὲν ἦσσαν εὐρέθη. 270

τῶ μὲν δικαίῳ τόνδ' ἀμιλλῶμαι λόγον·

αἰ δ'

- ἀ δ' ἀντιδῆναι δὲ σ', ἀπαιτήσης ἐμῆ,
 ἀκέρσον. ἤψω τῆς ἐμῆς, ὡς Φῆς, χερσὶ,
 καὶ τῆσδε γράϊας, προσπιτῶν, παρηΐδος.
- 275 ἀνδάπτωμαί σε τῶνδε τῶν αὐτῶν ἐγώ,
 χερσὶν τ' ἀπαιτῶ τὴν τόδ', ἰκετεύω τέ σε,
 μὴ με τὸ τέκνον ἐν χερῶν ἀποσπάσης,
 μηδὲ κτάνητε. τῶν τεθνηκότων ἄλις.
 ταύτη γέγηθα, καπιλήσομαι κακῶν.
- 280 ἦ δ' ἀντὶ πολλῶν ἐστὶ μοι παραψυχῆ,
 πόλις, τιθῆνη, Βάκτρον, ἠγεμῶν ὁδῶ.
 ἔ τες κρατέντας δὲ κρατεῖν ἂ μὴ χρεῶν,
 ἐδ' εὐτυχέοντας εὐδοκεῖν πράττειν αἰεὶ.
 καὶ γὰρ γὰρ ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν ἐκ εἰμ' ἐτι.
- 285 τὸν πάντα δ' ὄλβον ἡμαρ ἐν μὲ ἀφείλετο.
 ἀλλ', ὦ φίλον γένοιον, αἰδέσθητί με,
 οἴκτερον ἑλθῶν δ' εἰς Ἀχαιῶν στρατόν,
 παρηγόρησον, ὡς ἀποκτείνειν Φρόνος
 γυναίκας, ἄς τοπρῶτον ἐκ ἐκτείνατε.
- 290 βωμῶν ἀποσπάσαντες, ἀλλ' ὠκτεράτε.
 νόμος δ' ἐν ὑμῖν τοῖς τ' ἐλευθέροις ἴσος
 καὶ τοῖσι δέλοισ ἀίματος κείται πέρι.
 τὸ δ' ἀξίωμα, καὶ κακῶς λέγης, τὸ σὸν
 πείσει. λόγος γὰρ ἐκ τ' ἀδοξέωντων ἰών,
- 295 καὶ τῶν δοκούντων αὐτός, ἔ ταντὸν σθένει.
 ΧΟΡ. ἐκ ἔστιν ἔτω φερρὸς ἀνδρῶπις φύσις,
 ἦτις γούων σῶν καὶ μακρῶν ἐδυεμάτων
 κλυεστα θρήνης, ἐκ ἀν ἐκβαλοὶ δάκρυ.
- ΟΔΥΣ. Ἐκάβη, δίδασις, μηδὲ τῶ θυμωμένω
 300 τὸν εὐ λέγοντα, δυσμενῆ ποιεῖ Φρενί.
 ἐγὼ τὸ μὲν σὸν σῶμ', ὑφ' ἔπερ ἠτύχην,
 σῶξεν ἔτοιμός εἰμι, καὶ ἄλλως λέγω.
 ἀ δ' εἶπον εἰς ἅπαντας, ἐκ ἀρνήσομαι,

Τροίας αλέσσει, ἀνδρὶ τῷ πρώτῳ στρατῷ
 σὴν παῖδα δάναϊ σφαιγιὸν ἐξαίτεμένω. 305
 ἐν τῷδε γὰρ καμνῶσι αἱ πολλαὶ πόλεις,
 ὅταν τις ἑσθλὸς καὶ πρόθυμος ὦν ἀνὴρ
 μηδὲν φερέται τῶν κακίωνων πλέον.
 ἡμῖν δ' Ἀχιλλεύς ἀξίος τιμῆς, γύναι,
 θανῶν ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος κάλλιπ' ἀνὴρ. 310
 εἶκεν τόδ' αἰσχρὸν, εἰ βλέποντι μὲν φίλω
 χρώμεσθ', ἐπεὶ δ' αἰπῆσι, μὴ χρώμεσθ' ἔτι;
 εἶεν τί δῆτ' ἐρεῖ τις, ἢν τις αὐτὸν Φανῆ
 στρατῷ τ' ἀδροῖσι, πολεμίων τ' ἀγωνία,
 πότερα μαχεσθ', ἢ φιλοψυχήσομεν, 315
 τὸν κατθανόνθ' ὀρώντες ἔτιμῶμενον;
 καὶ μὴν ἔμοιγε ζῶντι μὲν κατ' ἡμέραν,
 καὶ σμικρὰ ἔχομι, πάντ' ἂν ἀρκέντως ἔχοι,
 τύμβον δὲ βελοῖμην ἂν ἀξίεμενον
 τὸν ἐμὸν ἑρᾶσθαι· διὰ μακρὰ γὰρ ἡ χάρις. 320
 εἰ δ' οἰκτρά πάσχειν φησ, τὰδ' ἀντάκε' με,
 εἰσὶν παρ' ἡμῖν, εὐδὲν ἦσσαν ἀθλία,
 γραῖαι γυναῖκες ἠδὲ πρεσβύται, σέθεν,
 νυμφαὶ τ' ἀρίτων νυμφῶν τητώμεναι,
 ὧν ἠδὲ κεύθει σώματ' Ἰδαία κόνις. 325
 τόλμα τὰδ' ἡμεῖς δ', εἰ κακῶς νομίζομεν
 τιμῶν τὸν ἑσθλόν, ἀμαθίαν ὀφλήσομεν.
 οἱ βάρβαροι δὲ μήτε τὲς φίλεις, φίλεις
 ἠγείσθε, μήτε τὲς καλῶς τεθνηκότας
 θουμάζεσθ', ὡς ἂν ἡ μὲν Ἑλλὰς εὐτυχῆ, 330
 ὑμεῖς δ' ἔχηθ' ὅμοια τοῖς βελεύμασιν.

ΧΟΡ. αἶ, αἶ· τὸ δέλον ὡς κακὸν πέφυκ' αἰεὶ,
 τόλμα δ' αἶ μὴ χρεῖ, τῇ βίᾳ νικώμενον.

ΕΚ. ὦ δύγατες, οἱ μοι μὲν λόγοι πρὸς αἰδέρα
 φρεῖδοι, μάτην ξιφέντες ἀμφὶ σὲ φόνε' 335

σὺ δ', εἴ τι μείζω δύναμιν, ἢ μήτηρ, ἔχεις,
σπένδαζε, πάσας, ὡς ἀηδόνος σόμα,
Φθογγὰς ἰεῖσα, μὴ σερηθῆναι βίε.

340 καὶ πείθ' ἔχεις δὲ πρόφασιν. ἔστι γὰρ τέκνα
καὶ τῶδε, τὴν σὴν ὡς ἔποικτεῖρα τύχην.

ΠΟΛ. ὄρω σ', Οδυσσεῦ, δεξίαν ὑφ' εἵματος
κρύπτοντα χεῖρα, καὶ πρόσωπον ἔμπαλιν
σρέφοντα, μὴ σε προσθίγω γενειάδος.

345 θάρσει πέφευγας τὸν ἐμὸν Ἰκσίον Δία
ὡς ἔψομά γε, τῆ τ' ἀναγκαίης χάριν,
θανεῖν τε χεῖρ' εἰ δὲ μὴ βελήσομαι,
κακὴ φανῆμα, καὶ φιλόφυχος γυνή.

350 τί γὰρ με δεῖ ζῆν, ἢ πατὴρ μὲν ἦν ἀναξ
Φρυγῶν ἀπάντων, τὸτό μοι πρῶτον βίε.

ἔπειτ' ἐθρέφθην ἐλπίδων καλῶν ὑπο,
βασιλευσι νύμφη, ζῆλον ἔσμικρὸν γάμων
ἔχουσ', ὅτε δῶμ' ἐσίαν τ' ἀφίξομαι·
δέσπονα δ' ἢ δύστηνος, Ἰδαίαιτιν ἦν

355 γυναιξί, παρθένους τ' ἀπέβλεπτος μέτα,
ἴση θεῆσι, πλὴν τὸ κατθανεῖν μόνον·

360 νῦν δ' εἰμὶ δέλη. πρῶτα μὲν με τῆνομα
θανεῖν ἐραῖν τίθησι, ἐκ εἰωθὸς ὄν·
ἔπειτ' ἴσως ἀν' δεσποτῶν ὤμων φρένας

360 τύχοιμ' ἂν, ὅσις ἀργύρεθ μ' ὠνήτεται,
τὴν ἔκτορός τε, χιᾶτέρων πολλῶν, κάσιν·
προσθεῖς δ' ἀνάγκην σιτοποιῶν ἐν δόμοις,
σάειρεν τε δῶμα, κερκίσω τ' ἐφεσάνα,
λυπρὰν ἀγέσταν ἡμέραν μ' ἀναγκάσει·

365 λέχη δὲ τὰ μὰ δέλος ὠνήτος ποδὲν
χρανεῖ, τυράνων πρόσθεν ἤξιωμένα·
ἔσθ' ἄφ' ἡμ' ὀμμάτων ἐλευθερον

Φέγ-

Φέγγος τόδ', Αἰδη προσιδεῖσ' ἐμὸν δέμας.
 ἀγ' ἔν μ'. Οὐδυσσεῦ, καὶ διέργασαί μ' ἄγων.
 ἔτ' ἐλπίδος γάρ, ἔτε τε δόξης ὄρω 370
 θάρσος παρ' ἡμῖν, ὡς ποτ' εὖ πράξαι με χεῖ-
 μήτερ, σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδῶν γένη
 λέγασσα, μήτε δρῶσα· συμβέλε δ' ἐμοὶ
 θανεῖν, πρὶν αἰσχροῦν μὴ κατ' ἀξίαν τυχεῖν.
 ὅσις γάρ ἐκ εἰώθε γεύεσθαι κακῶν, 375
 φέρεται μὲν, ἀλγῆ δ', αὐχέν' ἐντιθεῖς ζυγῶ·
 θανῶν δ' ἂν εἴη μάλλον εὐτυχετέρος,
 ἢ ζῶν. τὸ γάρ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόνος.

ΧΟΡ. θεῖός χαρακτήρ, καὶπίσημος ἐν
 βροτοῖς,
 ἰσθλῶν γενέσθαι, καὶπὶ μείζον ἔρχεται 380
 τῆς εὐγενείας τῆνομα τοῖσιν ἀξίοις.

ΕΚ. καλῶς μὲν εἶπας, θυγατερ' ἀλλὰ τῶ
 καλῶ
 λύπη πρόσσειν. εἰ δὲ δεῖ τῶ Πηλέως
 χάριν γενέσθαι παιδί, καὶ ψόγον φυγεῖν
 ὑμᾶς, Οὐδυσσεῦ, τήνδε μὲν μὴ κτείνετε 385
 ἡμᾶς δ' ἄγοντες πρὸς πυρὰν Ἀχιλλέως,
 κεντεῖτε, μὴ φείδεσθ'· ἔτερον ἐγὼ Πάριν,
 ὃς παῖδα Θέτιδος ἄλεσεν τόξοις Βαλῶν.

ΟΔΥΣ. ἔσ', ὦ γεραῖά, κατθανεῖν Ἀχιλλέως
 Φάντασμ' Ἀχαιῆς, ἀλλὰ τήνδ', ἠτήσατο. 390

ΕΚ. ὑμεῖς δὲ μ' ἀλλὰ θυγατρὶ συμφρονεύσατε,
 καὶ δις τόσον πόμ' αἵματος γενήσεται
 γαῖα, νεκρῶ τε, τῶ τὰδ' ἔξαιτμενῶ.

ΟΔΥΣ. αἷλις κόρης σῆς θάνατος· εἰ προσσι-
 σέος
 ἄλλος πρὸς ἄλλῳ· μηδὲ τόνδ' ὀφείλομεν. 395

ΕΚ. πολλή γ' ἀνάγκη θυγατρὶ συνθανεῖν ἐμέ.

B

ΟΔΥΣ.

ΟΔΥΣ. πῶς; ἔ γάρ οἶδα δεσπότας κεντη-
μένους.

ΕΚ. ὁμοία, κισσὸς δρυὸς ὅπως, τῆσδ' ἔξομαι.

ΟΔΥΣ. ἐπὶ ἦν γε πειθῆ τοῖσι σὲ σοφωτέροις.

400 ΕΚ. ὡς τῆσδ' ἐκῆσα παιδὸς ἔ μεθήσομαι.

ΟΔΥΣ. ἀλλ' ἔδ' ἐγὼ μὴν τήνδ' ἀπειμὶ αὐ-
τῆ λιπῶν.

ΠΟΛ. μήτηρ, πιθῆ μοι καὶ σὺ, παῖ Λαερ-
τίου,

χάλα τοκεῦσιν εἰκότως θυμεμένοις.

σὺ δ', ὦ τάλανα, τοῖς κρατῆσι μὴ μάχε.

405 βέλει πεσεῖν πρὸς ἕδρας, ἐλκῶσά τε σὸν
γέροντα χρωῖτα, πρὸς βίαν ὠθεμένη,
ἀσχημονῆσά τ' ἐκ νέου βραχίονος
σπασθεῖς; ἢ πείσῃ μὴ σὺ γ' ἔ γάρ ἄξιον.

ἀλλ', ὦ φίλη μοι μήτηρ, ἠδίστην χεῖρα

410 δὸς, καὶ παρειὰν προσβαλεῖν παρηΐδι·

ὡς ἔ ποτ' αὐθις, ἀλλὰ νῦν πανύστατον,

ἀντῆνα κύκλον θ' ἤλις προσόψομαι.

τέλος δέχεο δὴ τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων.

ὦ μήτηρ, ὦ τεκεῖσ', ἀπειμι δὴ καίτω — —

415 ΕΚ. ὦ θυγατερ, ἡμεῖς δ' ἐν Φαίει δελευ-
σομεν.

ΠΟΛ. ἀνυμφος, ἀνυμέναιος, ὧν μ' ἐχερῆν
τυχεῖν.

ΕΚ. οἰκτρὰ σὺ, τέκνον· ἀθλίαι δ' ἐγὼ γυνή.

ΠΟΛ. ἐπεὶ δ' ἐν Αἴδῃ κείσομαι χωρὶς σέθεν.

ΕΚ. οἶ μοι τί δράσω; πῶι τελευτήσω βίον;

420 ΠΟΛ. δέλη θανῆμαι, πατὴρ ἔσ' ἐλευθέρω.

ΕΚ. ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοιροι τέκνων.

ΠΟΛ. τί σοι πρὸς Ἔκτορ, ἢ γέροντ' εἶπω
πόσιν;

ΕΚ.

ΕΚ. ἀγγελλε πασῶν ἀθλιωτάτην ἐμέ.

ΠΟΛ. ὦ σέρνα, ματοῖ δ', οἳ μ' ἐδρέψαδ'
ἠδέως.

ΕΚ. ὦ τῆς αἰῶρε θυγατερ ἀθλίας τύχης. 425

ΠΟΛ. χαῖρ', ὦ τεκῆσα, χαῖρε Κασιάνδρα
τ' ἐμοὶ — —

ΕΚ. χαίρωσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' ἐκ ἔστι τόδε.

ΠΟΛ. ὅ τ' ἐν Φιλίπποις Θραξὶ Πολυδάωρος
κάσις.

ΕΚ. εἰζῆ γ' ἀπιῶ δ' ὠδε πάντα δυσυχῶ.

ΠΟΛ. ζῆ, καὶ θανάσης ὄμμα συγκλείσει 430
τὸ σόν.

ΕΚ. τέθνηκ' ἔγωγε, πρὶν θανεῖν, κακῶν ὑπο.

ΠΟΛ. κόμισ', Οδυσσεῦ, μ', ἀμφιδεῖς κάρρα
πέπλοις,

ὡς πρὶν σφαγῆναί γ' ἐπέτηκα καρδίαν
θρήνοισι μητρὸς, τήνδε τ' ἐπέτηκα γούσις.

ὦ φῶς· προσειπεῖν γάρ σόν ὄνομ' ἔξεσί μοι· 435
μέτεστι δ' ἔδην, πλὴν ὅσον χρόνον ξίφους
βαίνω μεταξὺ καὶ πυρᾶς Ἀχιλλέως.

ΕΚ. οἱ ἐγώ· προλείπω· λυεταί δ' ἐμῆ μέλη.

ὦ θυγατερ, ἄψαι μητρὸς, ἔπεινον χεῖρα,
δός· μὴ λίπης μ' ἀπαιδ' ἀπωλόμην, Φίλα. 440

ὡς τὴν Λαίκαϊναν ζύγγονον Διοσκόρῳ,
Ελένην ἴδοιμι· δια καλῶν γὰρ ὀμμάτων
αἰσχίστα Τροίαν εἶλε τὴν εὐδαίμονα.

ΧΟΡ. Ἄδρα, ποντίας ἄδρα, σροφῆά.

ἄτε ποντοπόρος κομίζεις 445

δοᾶς ἀκάτες ἐπ' οἶσμα λίμνας;

ποῖ με τῶν μελέων πορεύσεις;

τῶ δελσύνος πρὸς οἶκον

κτηθεῖς ἀφίζομαι;

- 450 ἢ Δαρίδος ὄρμον αἴας,
ἢ Φθιάδος, ἔνθα τὸν καλλίσ-
των υδάτων πατέρα
Φασὶν Ἀπιθάνον
τὰς γύας λιπαίνειν;
- 455 ἢ νάσων, ἀλίηρι ἀντιτρ. α.
κάπα πεμπομέναν τάλαιναν,
οἰκτραὴν βιοτὰν ἔχουσαν οἴκοις,
ἔνθα πρωτόγονός τε Φοῖνιξ,
δάφνα δ' ἱερὸς ἀνέσχε
- 460 Λατοῖ φίλα πτόρθεσ,
ᾠδῖνος ἀγάλμα διὰς,
σὺν Δηλιάσι τε κέραισι,
Ἀρτέμιδος τε θεῆς
χρυσέαν ἀμπυια,
- 465 τόσσα τ' εὐλογήσω;
ἢ Παλλάδος ἐν πόλει τροφή β.
τὰς καλλιδίφρεσ Ἀθα-
ναΐας ἐν κρομέῳ πέπλω
ζεύξομαι ἄρματι πάλλεσ,
ἐν δαιδαλέαισι ποικί-
λεσ ἀνδοκρόκοισι πήναισ,
- 470 ἢ Τιτάνων γενεάν,
τὰν Ζεὺσ ἀμφιπύρω
κοιμίζει Φλογμῶ Κρονίδας;
ᾧ μοι τεκέων ἐμῶν, ἀντιτρ. β.
ᾧ μοι πατέρων, χθονός δ',
ἅ καπνῶ κατερείπεται
τυφομένα, δορίκτητος
ὑπ' Ἀργείων· ἐγὼ δ' ἐν
480 ζείνῃα χθονὶ δὴ κέκλημα
ὄβλα, λιπῶσ Ἀσίαν

Εὐρώ-

Εὐρώπας θεράπναι,
ἀλλάξασ' Αἶδα θαλάμους.

ΤΑΛ. Πῶ τὴν ἀνάσσαν δὴ ποτ' ἔσαν Ἰλῆς
Εκάβην ἀν' ἐξεύρομι, Τρωάδες κόραϊ; 485

ΧΟΡ. αὐτὴ πέλας σε, νῶτ' ἔχου ἐπὶ χθονί,
Ταλθύβιε, κεῖται, ζυγκειλευσμένη πέπλοις.

ΤΑΛ. ὦ Ζεῦ, τί λέξω; πότερά σ' ἀνθρώ-
πους ὄραν;

ἢ δόξαν αὐτὸς τήνδε κεκτῆσθαι μάτην
ψευδῆ, δοκῆντας δαιμόνων εἶναι γένος, 490

τύχην δὲ πάντα τῶν βροτῶς ἐπισκοπεῖν;
ἔχ' ἠδ' ἀνάσσα τῶν πολυχρύσων Φρυγῶν;

ἔχ' ἠδὲ Πριάμει τῆ μέγ' ὀλβίῃ δάμαρ;
καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶσ' ἀνέστηκεν δορὶ,

αὐτὴ δὲ δέλη, γραῦς, ἀπαις, ἐπὶ χθονί 495
κεῖται, κόνει Φύρσοι δύσηνον κόρα.

Φεῦ, Φεῦ· γέρον μὲν εἰμ' ὄμως δ' ἔμοι θανεῖν.
εἴη, πρὶν αἰσχροῦ περιπεσεῖν τύχη τινί.

ἀνίσασ', ὦ δύσηνε, καὶ μετάρσιον
πλευρὰν ἔπαιρα, καὶ τὸ πάλλευνον κόρα. 500

ΕΚ. ἔα τίς ἔτος σῶμα τέμνον ἐν ἑσθ'
κεῖσθαι; τί κινεῖς μ', ὅσις εἶ, λυπεμένην;

ΤΑΛΘ. Ταλθύβιος ἦκω, Δαναϊδῶν ὑπηρε-
της,

Ἀγαμέμνονος πέμπσαντος, ὦ γυναῖ, μέτα.

ΕΚ. ὦ φίλτατ', ἄρα καὶ μ' ἐπισφάξαι τάφῳ 505
δοκῆν Ἀχαιοῖς ἤλθες; ὡς φίλ' ἀν' λέγοις.

σπεύδωμεν, ἐγχεσθῶμεν ἠγῶ μοι, γέρον.

ΤΑΛΘ. σὴν παῖδα κατθανῶσαν ὡς θάψης,
γυναῖ,

ἦκω μετασείχων σε· πέμπουσιν δ' ἐμὲ
δισσοί τ' Ἀτρεΐδα, καὶ λεῶς Ἀχαιϊκός. 510

ΕΚ. οἶμοι, τί λέξεις; ἐκ αἴρ' ὡς θαναμένεας
 μετῆλθες ἡμᾶς, ἀλλὰ σημαίων κακὰ;
 ὄλασας, ὦ πάϊ, μητρός ἀρπασθεῖσ' αἶπο·
 ἡμεῖς δ' ἀτεκνοὶ τ' ἐπὶ σ' ὦ τάλαιν' ἐγώ.

515 πῶς καὶ νῦν ἐξεπράξατ'; αἶρ' αἰδέμενοι;
 ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἦλθεθ', ὡς ἐχθρᾶν, γέρον,
 κτείνοντες; εἶπὲ, καίπερ ἐ λέξων φίλα.

ΤΑΛΘ. διπλᾶ με χρεῖσσε δάκρυα κερδά-
 ναί, γυναί,

σῆς παιδὸς οὔτω· νῦν τε γὰρ λέγων κακὰ

520 τέγγω τὸδ' ὄμμα, πρὸς τάφω θ', ὅτ' ὄλυτο·
 παρῆν μὲν ὄχλος πᾶς Ἀχαιῶν στρατῷ
 πλήρης πρὸ τύμβου, σῆς κόρης ἐπὶ σφραγῆς.
 λαβὼν δ' Ἀχιλλέως παῖς Πολυξένην χερσὶ,
 ἔζησ' ἐπ' ἀκρῶν χόματος, πέλας δ' ἐγώ.

525 λεῖτοί τ' Ἀχαιῶν ἔκκριτοι νεανῖαι,
 σκίρτημα μούχε σῆς καδέξοντες χερσῶν,
 ἔσποντο· πλήρες δ' ἐν χερσῶν λαβὼν δέπας
 πάγχρυσον, ἔρρει χερεὶ παῖς Ἀχιλλέως
 χόας θανόντι πατρὶ· σημαίνει δ' ἐμοὶ

530 σιγῆν Ἀχαιῶν παντὶ κηρύξαι στρατῷ.
 καὶ γὰρ παρασᾶς εἶπον ἐν μέσοις τάδε·
 Σιγαῖτ' Ἀχαιοὶ, σῖγα πᾶς ἔτω λεῶς·
 σίγα, σιώπα· νῆμεμον δ' ἔζησ' ὄχλον.
 ὁ δ' εἶπεν Ὡ πάϊ Πηλέως, πατρὸς δ' ἐμὸς,

535 δέξαί μοι χόας με τάσδε κηλητηγῆες,
 νεκρῶν ἀγωγῆς· ἔλθε δ', ὡς πῆς μέλαν
 κόρης ἀκραιφνὲς αἶμ', ὅ σοι δωρῆμεθα
 στρατός τε, καὶ γὰρ· πρηνεμένης δ' ἡμῶν γενεῆ,
 λυσαί τε πρῦμας, καὶ χαλινωτήρια·

540 νεῶν δὲς ἡμῶν, πρηνεμένεσ' τ' ἀπ' Ἰλίου
 νόσσε τυχόντας, πάντας ἐς πάτραν μολεῖν.

τοσαῦτ'

τοσαύτ' ἔλεξε· πᾶς δ' ἐπὶνύξατο στρατός.
 εἴτ' ἀμφίχρυσον φάσγανον κόπης λαβῶν,
 ἐξεῖλκε κολεῶ· λογάσι δ' Ἀργείων στρατῷ
 νεανίαις ἔνευσε παρθένον λαβεῖν. 545
 ἢ δ', ὡς ἐφράσθη, τόνδ' ἐσήμηνεν λόγον·
 Ω τὴν ἐμὴν πέρσαντες Ἀργεῖοι πόλιν,
 ἐκῶσα θνήσκω, μὴ τις ἀψήταυ χροός
 τῷ μὲ· παρέξω γὰρ δέριν εὐκαρδίως.
 ἔλευθέραν δ' ἐμὴ, ὡς ἔλευθέρα θάναυ,
 πρὸς θεῶν, μεθέντες, κτείνατ'· ἐν νεκροῖσι γὰρ
 δελη κεκληῖσθαι, βασιλῆς ἔσ', αἰσχύνομαι.
 λαοὶ δ' ἐπερρώθησαν· Ἀγαμέμνων τ' ἀναξ
 εἶπεν μεθεῖναι παρθένον νεανίαις.
 οἱ δ', ὡς τάχισ' ἤκισαν ὑσάτην ὄπαυ,
 μεθήκαν, ἔπερ καὶ μέγισον ἦν κράτος.
 καὶ πεί τὸδ' εἰσήκισσε δεσποτῶν ἔπος,
 λαβῶσα πέπλος ἐξ ἀκρας ἐπωμίδος,
 ἔρρηξε λαγόνας εἰς μέσας παρ' ὀμφαλόν,
 μαστῆς τ' ἔδειξε, σῆρα θ', ὡς ἀγάλματος, 560
 κάλλιπαι· καὶ καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ,
 ἔλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον·
 ἰδὲ, τὸδ' εἰ μὲν σῆρον, ὦ νεανίαυ,
 παῖεν προθυμῆ, παῖσον· εἰ δ' ὑπ' αὐχένα
 χεῖρεις, πάρεσι λαιμὸς εὐτρεπῆς ὄδε. 565
 ὁ δ' ἐθέλων τε καὶ θέλων, οἴτω κόρης,
 τέμνει σιδήρω πνεύματος διαρροαῖς·
 κρηνοὶ δ' ἐχώρεν· ἢ δέ, καὶ θνήσκουσ', ὅμως
 πολλὴν προνοίαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν,
 κρύπτει, ἃ κρύπτειν ὀμματ' ἀρσένων χρεῶν. 570
 ἐπεὶ δ' ἀφῆκε πνεῦμα θανασίμω σφαγῆ,
 εἰδὲς τὸν αὐτὸν εἶχεν Ἀργείων πόνον,
 ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν τὴν θανάσαν ἐκ χερῶν.

Φύλλοις ἔβαλλον· οἱ δὲ πληῖστον πυρᾶν,
 575 κορμῆς φέροντες πευκίνης· ὁ δ' ἔφερον,
 πρὸς τῷ φέροντος τοιαύδ' ἦκεν κακῶ·
 Ἐσηκας, ᾧ κἀκίσε, τῇ νεάνιδι
 ἔπέπλον, ἐδὲ κόσμεν ἐν χερσὶν ἔχων;

580 ψυχὴν τ' ἀρίστη; τοιαύδ' ἀμφὶ σῆς λέγα
 παιδὸς θαντοῦ· εὐτεκνωτάτην δὲ σε
 παῶν γυναικῶν, δυστυχεσάτην θ' ὄρω.

ΧΟΡ. δεινὸν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε,
 πόλει τε τῇ μῆ· θεῶν ἀναγκαῖον τόδε.

585 ΕΚ. ᾧ θυγάτηρ, ἐκ οἴδ' εἰς ὅτι βλέψω
 κακῶν,

πολλῶν παρόντων. ἦν γὰρ ἄψωμαι τινός,
 τόδ' ἐκ ἑᾶ με· παρακαλεῖ δ' ἐκείθεν αὐ
 λύπη τις ἄλλη, διάδοχος κακῶν κακοῖς.
 καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν ὥστε μὴ ζῆναι πάθος,

590 ἐκ ἂν δυναίμην ἐξαλείψασθαι φρονός·
 τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες, ἀγγεληθεῖσά μοι
 γενναῖος· ἔκινε δεινόν, εἰ γῆ μὲν κακῆ,
 τυχεῖσα καιρῷ θεόθεν, εὐσάχυν φέρει,
 χρηστῇ δ', ἀμαρτῆσ' ὧν χρεῶν αὐτὴν τυχεῖν,

595 κακὸν δίδωσι καρπὸν· ἀνθρώποις δ' αἰεὶ
 ὁ μὲν πονηρός, ἐδὲν ἄλλο πλὴν κακός·
 ὁ δ' ἔσθλος, ἔσθλος· ἐδὲ συμφορᾶς ὑπε
 φύσει διέφθειρ, ἀλλὰ χρηστός ἐς αἰεὶ.
 ἄρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν, ἢ τροφαί;

600 ἔχει γε μέντοι καὶ τὸ θεοφθῆναι καλῶς
 δίδαξιν ἐσθλῶ· τῆτο δ' ἦν τις εὐμάθη,
 οἶδεν τό γ' αἰσχρὸν, κανόνι τῷ καλῷ μαθῶν.
 καὶ ταῦτα μὲν δὴ νῆς ἐτόξευσε μάτην·
 σὺ δ' ἔλθε, καὶ σήμερον Ἀργείοις τάδε,

μη

μή θιγγάνειν με μηδέν, ἀλλ' ἔργειν ὄχλον, 605
 τῆς παιδός. ἐν τοι μυρία στρατευματι
 ἀπόλασος ὄχλος, ναυτική τ' ἀναρχία
 κρείστων πύρος· κακός δ', ὁ μή τι θρῶν κακόν.

σύ δ' αὖ λαβῆσα τεύχος, ἀρχαῖα λάτρι,
 βάρβαρ' ἔνεγκε δεῦρο ποντίας ἁλός, 610

ὡς παῖδα λητροῖς τοῖς πανυσάτοισ ἐμῆν,
 νύμφη τ' ἀνυμφον, παρθένον τ' ἀπαρθένον,
 λέσω, προδῶμά θ' ὡς μὲν ἀξία, πόθεν;
 ἐκ ἂν δύναίμην ὡς δ' ἔχω. τί γὰρ παῖθω;
 κόσμον τ' αἰγίρας αἰχμαλωτῶν πάρα, 615

αἱ μοι πάρεδροι τῶνδ' ἔσω σκηναμάτων
 ναῖεσιν, εἴ τις, τὲς νεωστὶ δεσπότης
 λαδῶσ', ἔχει τι κλέμματα τῶν αὐτῆς δόμων.
 ᾧ σχήματ' οἶκον, ᾧ ποτ' εὐτυχεῖς δόμοι,
 ᾧ πλεῖς ἔχων κάλλιπ' αὖτ', εὐτεκνώτατε 620

Πρίαμε, γεραιά θ' ἢδ' ἐγὼ μήτηρ τέκνων,
 ὡς εἰς τὸ μηδέν ἤκομεν, φρονήματος
 τῆ πρὶν φερέντες. εἶτα δὴτ' ὀγκέμεθα,
 ὁ μὲν τις ἡμῶν πλεσίοις ἐν δάμασιν,
 ὁ δ' ἐν πολίταις τίμιος κεκλημένος. 625

τάδ' ἐδέν· ἄλλως φροντίδων βεβλεῦματα,
 γλώσσης τε κόμποι. κενὸς ὀλβιώτατος,
 ἔτω κατ' ἡμᾶρ τυγχάνει μηδέν κακόν.

ΧΟΡ. Ἐμοὶ χεῖρ συμφορῶν, φοροφί.
 ἔμοὶ χεῖρ πημοναῖν γενέσθαι, 630

Ἰδαίαν ὅτε πρῶτον ἴλαν

Ἀλέξανδρος εἰλατῆραν

ἐτάμεθ'; ἄλλιν ἐπ' οἴδομαι ναυτολήσων

Ἐλένας ἐπὶ λέκτρα, τῶν καλ-

λίταν ὁ χρυσοφαιῆς 635

Ἄλιος αὐγάζει.

- πόνοι γάρ, καὶ πόνων ἀντιτροφή.
 ἀνάγκαι κρείσσονες, κυκλῆνται.
 κοινὸν δ' ἐξ ἰδίας ἀνοσίας
 640 κακὸν τῷ Σιμωνίδι γὰρ
 ὀλέθριον ἔμολε, συμφορὰ τ' ἀπ' ἄλλων.
 ἐκρίθη δ' ἔρις, ἂν ἐν Ἰθά
 κρινεὶ τρισσᾶς μακάρων
 παῖδας ἀνῆς βέτας,
 645 ἐπὶ δορὶ, καὶ Φόνῳ, καὶ ἔμων ἐπαδός.
 μελάθρων λάβρα·
 σέβει δὲ καὶ τις ἀμφὶ τὸν
 εὖρεν Εὐρώταν
 Λάκαινα πολυδάκρυτος ἐν δόμοις κόρα·
 650 πολὺν τ' ἐπὶ κρᾶτα μᾶτῃ
 τέκνων θανόντων τίθεται
 χέρα, δρύπτεται τε παρειῶν,
 δίαμιον ὄνυχά τιθεμένα σπαραγμοῖς.
 ΘΕΡ. Γυναῖκες, Εὐκάβη πᾶ ποδ' ἢ παναθλία,
 655 ἢ πάντα νικᾷσ' ἄνδρα, καὶ θῆλυν σποραῖν,
 κακοῖσιν; ἔδειξέ φανον ἀνθαιρήσεται.
 ΧΟΡ. τί δ', ὦ τάλαινα, σῆς κακογλώσσης
 βοῆς,
 ὡς ἔ ποδ' εὐδὲι λυπρὰ σε κηρύγματα;
 ΘΕΡ. Εὐκάβη φέρω τόδ' ἄλγος· ἐν κακοῖσι δὲ
 660 ἔ ρᾶδιον βροτοῖσιν εὐφημῶν τόμα.
 ΧΟΡ. καὶ μὴν περῶσα τυγχάνει δόμων ἀπο
 ἦθ'· εἰς δὲ καιρὸν σοῖσι φαίνεται λόγοις.
 ΘΕΡ. ὦ παντάλαινα, καὶ τι μᾶλλον ἢ λέγω,
 δέσποινα, ὄλωλας κενετ' εἰ βλέπεσα φῶς,
 665 ἄπεις, ἀνανδρος, ἀπολις, ἐξεφθαρμένη.
 ΕΚ. ἔ καινὸν εἶπας· εἰδόσιν δ' ἀνείδισας.
 ἀτὰρ τί νεκρὸν τόδ' ἔμοι Πολυξένης

ἦκει

ἦκεις κομίζεσθ', ἥς ἀπηγγέλη τάφος
πάντων Αἰχαιῶν διὰ χερός σπεδὴν ἔχειν;

ΘΕΡ. ἦδ' ἔδ' ὄϊδεν, ἀλλὰ μοι Πολυξένην 670
θρηνηῖ· νέαν δὲ πημάτων εἶχ' ἀπτετα.

ΕΚ. οἱ ἐγὼ τάλαινα, μῶν τὸ βαρκεῖον κάρα
τῆς Θεσπιῶδ' δεῦρο Κασσάνδρας φέρεis;

ΘΕΡ. ζῶσαν λέλανας· τὸν θανόντα δ' εἰ
ζέεις

τόνδ'· ἀλλ' ἀθρησον σῶμα γυμνώθην νεκρῶ, 675
εἰ σοι φανεῖται θαῦμα, καὶ παρ' ἐλπίδας.

ΕΚ. οἴμοι, βλέπω δὴ παῖδ' ἐμὸν τεθνηκότα
Πολύδαρον, ὃν μοι Θρηξ' ἔσωζ' οἴκοις αἰνῆς.
ἀπαλόμην δύστηνος, σικέτ' εἰμι δὴ.

ὦ τέκνον, τέκνον,

αἶ, αἶ, κατάρχομαι νόμον
βαρκεῖον, ἐξ ἀλάτορος
αἰρτιμαθῆς κακῶν.

680

ΘΕΡ. ἔγνωσ γὰρ ἄτην παιδός, ὦ δύστηνε, σῆ;

ΕΚ. ἀπίσ', ἀπίσα, καινὰ καινὰ δέριμονα. 685

ἕτερα δ' ἀφ' ἑτέρων καινὰ κακῶν κυρεῖ·
ἐδέποτ' ἀδάκρυτος, ἀτένακτος
ἀμέρα μ' ἐπισχῆσει.

ΚΟΡ. δεῖν, ὦ τάλαινα, δευὰ πάσχομεν
καινά.

ΕΚ. ὦ τέκνον, τέκνον τάλαινας ματρὸς, 690

τίνι μόρῳ θνήσκεis, τίνι πότμῳ κεῖσαι;
πρὸς τίνος ἀνθρώπων;

ΘΕΡ. ἐκ οἴδ'· ἐπ' αὐταῖς νῆν κυρῶ θαλασ-
σίαις.

ΕΚ. ἐκβλητον, ἢ πέσημα Φοινῆς δορός;

ΘΕΡ. ἐν φαρμάθῳ λευρῶ

695

πόντε νῆν ἐξήνεγκε πελαγίος κλυδῶν.

ΕΚ.

ΕΚ. ὦ μοι, αἶ, αἶ,
 ἔμαθον ἐνύπνιον ὀμμάτων ἐμῶν
 ὄψιν, ἔ με φάσμα παρέβρα
 700 μελανόπτερον, ἂν εἶδον
 ἀμφί σ', ὦ τέκνον, ἐκέτ'
 ὄντα Διὸς ἐν Φάει.

ΧΟΡ. τίς γάρ νιν ἔκταν; οἷσθ', ἀνερόφρον,
 φράσαι;

ΕΚ. ἐμὸς, ἐμὸς ξένος, Θρήκιος ἵππότης,
 705 ἢ ὁ γέρον πατὴρ ἔθετό νιν κρύψας.

ΧΟΡ. ὦ μοι, τί λέξεις; χρυσὸν ὡς ἔχει κτα-
 νῶν;

ΕΚ. ἀρρήτ', ἀνωνόμαστα, θαυμάτων πέρα,
 710 ἐχ' ὅσιά τ', ἐδ' ἀνεκτά. πᾶ δίκαια ξέναν;
 ὦ κατάρσάτ' ἀνδρῶν, ὡς διαιμοιρέασω
 χροῖα, σιδάρεῶ τεμῶν φασγάνῳ
 μέλεα τῆδε παιδὸς, ἐδ' ἄκτιστας.

ΧΟΡ. ὦ τλήμων, ὡς σε πολυπνοπατήν βρο-
 τῶν

δαίμων ἔθηκεν, ὅσις ἐσί σοι βαρύς.

ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τῆδε δεσπότης δέμας

715 Ἀγαμέμνονος· τὸν θένδε σιγῶμεν, Φίλαι.

ΑΓΑΜ. Ἐκάβη, τί μέλεις παῖδα σὴν κρύ-
 πτειν τάφα,

ἐλθῆσ', ἐφ' οἷσπερ Ταλθύβιος ἠγγειλ' ἐμοί,
 μὴ διγγάνειν σῆς μηδὲν Ἀργείων κόρης;
 ἡμεῖς μὲν ἐν εἴωμεν, ἐδὲ ψαύομεν.

720 σὺ δὲ σχολάζεις, ὥστε θαυμάζεις ἐμέ.

ἦκα δ' ἀποσελῶν σε. ταῖσ' ἔδεν γὰρ εὖ
 πεπραγμέν' ἐστίν, εἴ τι τῶνδ' ἐστὶν καλῶς.

ἔα, τίν' ἄνδρα τόνδ' ἐπὶ σιγηναῖς ὀρῶ

θανόντα Τρώων; ἔ γὰρ Ἀργείων, πέπλοι

δέμας

δέμας περιπτύσσοντες, ἀγγέλλεσσι μοι. 725

EK. δύστην, ἑμαυτὴν γὰρ λέγω, λέγεσά σε,
Εκάβη, τί δράσω; πότῃρα προσπέσω γόνυ
Αγαμέμνωνος τῶδ', ἢ Φέρω σιγῇ κακά;

ΑΓΑΜ. τί μοι προσωπῶ νῶτον ἐγκλίνασα
σόν

δύρη, τὸ πρᾶχθὲν δ' εἰ λέγεις; τίς ἐσθ' ὅδε; 730

EK. ἀλλ' εἴ με, δέλην πολεμίαν εἴ ἠγέμενος,
γονάτων ἀπώσασαί, ἄλγος αὖ προσθείμεθ' ἄν.

ΑΓΑΜ. εἰ τοι πέφυκα μάντις, ὥσε μὴ κλύων,
ἐξισορῆσαι σῶν ὁδὸν βελευμάτων.

EK. ἄρ' ἐκλογίζομαι γε πρὸς τὸ δυσμενὲς. 735
μᾶλλον φρένας τῶδ', ὄντος ἐχὶ δυσμενῆς;

ΑΓΑΜ. εἴ τοι με βέβηκε τῶδε μὴδὲν εἰδέναι,
εἰ ταυτὸν ἤκειο; καὶ γὰρ ἐδ' ἐγὼ κλύειν.

EK. ἐκ ἂν δυναίμην τῶδε τιμωρεῖν ἄτερ
τέκνοισι τοῖς ἑμοῖσι. τί σρέφω τάδε; 740

τολμᾶν ἀνάγκη, καὶν τύχῳ, καὶν μὴ τύχῳ.

Αγαμέμνων, ἱκετεύω σε τῶνδε γενάτων,
καὶ σὲ γενεῖς, δεξιάς τ' εὐδαίμονος.

ΑΓΑΜ. τί χρεῖμα μασεύεσθα; μῶν ἐλεύθερον
αἰῶνα θέσθαι; εἰς ἄδιον γὰρ ἐσί σοι. 745

EK. εἰ δῆτα τῶς κικῆς δὲ τιμωρεμένη,
αἰῶνα τὸν ζύμπαντὰ δελεῦσαι θέλω.

ΑΓΑΜ. καὶ δὴ τίν' ἡμᾶς εἰς ἐπάρκειαν κα-
λεῖς;

EK. εἰδέν τι τέταν, ἂν σὺ δοξάζεις, ἀνάξ.
ὄρας νεκρὸν τόνδ', εἰ κατασάξω δάκρυ; 750

ΑΓΑΜ. ὄρα, τὸ μέντοι μέλλον ἐκ ἔχω μαθεῖν.

EK. τῶτον ποτ' ἔτεκον, κάφερον ζώνης ὑπο.

ΑΓΑΜ. ἔστιν δὲ τίς σῶν ἔτος, ὃ τλήμων, τέ-
κνων;

EK.

ΕΚ. τῶν ἑ Θανόντων Πριαμιδῶν ὑπ' Ἰλίῳ,
755 ΑΓΑΜ. ἦ γὰρ τῷ ἄλλον ἔτεκες, ἢ κείνης,
γύναϊ;

ΕΚ. ἀνένητά γ', ὡς εἶπες, τόνδ', ὃν εἰσορᾷς.

ΑΓΑΜ. πῆ δ' ἂν ἐτύγχαν', ἠίκ' ἄλλυτο
πτόλις;

ΕΚ. πατήρ νιν ἐξέπεμφεν, ὄρρωθῶν Θανεῖν.

ΑΓΑΜ. ποῖ, τῶν τότ' ὄντων χωρίσας τέ-
κνων μόνον;

760 ΕΚ. εἰς τήνδε χώραν, ἔπερ εὐρέθη Θανῶν.

ΑΓΑΜ. πρὸς ἀνδρ', ὃς ἄρχει τῆσδε Πολυ-
μήτωρ Χθονός;

ΕΚ. ἐνταῦθ' ἐπέμφθη πιεριστάτου χρυσοῦ
Φύλαξ.

ΑΓΑΜ. θήσκει δὲ πρὸς τῷ, καὶ τίνος ποτ-
με τυχῶν;

ΕΚ. τίνος γ' ὑπ' ἄλλῃ; Θρηξ νιν ὄλεσε ξένος.

765 ΑΓΑΜ. ὦ τλήμων, ἦπερ χρυσὸν ἠεράσθη λα-
βεῖν;

ΕΚ. τοιαῦτ', ἐπειδὴ ζυμφορὰν ἔγνω Φρυγῶν.

ΑΓΑΜ. εὖρες δὲ πῆ νιν, ἢ τίς ἠνεγκεν νεκρόν;

ΕΚ. ἦδ', ἐντυχῆσα ποντίας ἀκτῆς ἔπι.

ΑΓΑΜ. τέττιν ματεύεσ', ἢ πονεῖσ' ἄλλον
πόνον;

770 ΕΚ. λῆτρ' ἄχετ' αἶσα ἐξ' ἀλός Πολυξένη.

ΑΓΑΜ. κτανῶν νιν, ὡς εἶπεν, ἐκβάλλει ξένος.

ΕΚ. θαλασσοπλαγκτόν γ' ᾧδε διατεμῶν
χρῆσα.

ΑΓΑΜ. ὦ σχετλία σὺ, τῶν ἀμετρήτων
πόνων.

ΕΚ. ὄλωλα, κεδὲν λοιπὸν, ἀγάμεμον, κα-
κῶν.

ΑΓΑΜ.

ΑΓΑΜ. Φεῦ, Φεῦ· τίς ἔτω δυστυχῆς ἔφυ· 775
 γυνή;

ΕΚ. ἔκ' ἔστιν, εἰ μὴ τὴν τύχην αὐτὴν λέγοις.
 ἀλλ' ὄνπερ ἔνεκ' ἀμφὶ σὸν πίπτω γόνυ,
 ἄκιστον· εἰ μὲν ὅσκι' σοι παθεῖν δοκῶ, 780
 σέργομι' ἄν· εἰ δὲ τῆμπαλιν, σὺ μοι γενεῶ
 τιμωρὸς ἀνδρὸς, ἀνοσιωτάτης ξένης,
 ὃς ἔτε τὰς γῆς νέρθεν, ἔτε τὰς ἀνω
 δείσας, δέδρακεν ἔργον ἀνοσιώτατον,
 κοινῆς τραπέζης πολλαῖς τυχῶν ἐμοί,
 ξένιας τ' ἀριθμῶ τὰ πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων·
 τυχῶν δ' ὅσων δεῖ, καὶ λαβῶν προμηθίαν, 785
 ἔκτενε, τύμβος δ' εἰ κτανεῖν ἐβέλετο,
 ἔκ' ἠξίωσεν, ἀλλ' ἀφῆκε πόντιον.
 ἡμεῖς μὲν ἔν' ὀφλοῖ τε, κασθενεῖς ἴσως·
 ἀλλ' εἰ θεοὶ σθένεσι, χρῶ κείνων κρατῶν
 νόμος· νόμῳ γὰρ τὰς θεὸς ἠγέμεθα, 790
 καὶ ζῶμεν ἀδίκῃ καὶ δίκῃ ἀρισμένοι.
 ὃς εἰς σ' ἀνελθῶν, εἰ διαφθαρήσεται,
 καὶ μὴ δίκην δώσῃσιν, οἵτινες ξένης
 κτείνεσιν, ἢ θεῶν ἰσρὰ τολμῶσιν φέρον,
 ἔκ' ἔστιν ἔδεν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον. 795
 ταῦτ' ἔν' ἐν αἰσχυρῷ δέμενος, αἰδέσθητί με.
 οἴητερον ἡμῶς, ὡς γραφεὺς τ' ἀποσταθεῖς
 ἰδὲ με, καὶ ἀάθητον οἱ ἔχω κακὰ.
 τύραννος ἦν ποτ'· ἀλλὰ νῦν δέλη σέθεν·
 εὐπαις ποτ' ἔστα, νῦν δὲ γραῦς, ἄπαις δ' ἄμα, 800
 ἄπολις, ἔρημος, ἀθλιωτάτη βροτῶν.
 οἶμοι τάλανα, ποῖ μ' ὑπέξαγεις πόδα;
 ἔοικα πράξεν ἐδέν' ὦ τάλαν ἐγώ.
 τί δῆτα θνητοὶ τάλα μὲν μαθήματα
 μοχθῶμεν ὡς χρεὶ πάντα, καὶ μασεύομεν, 805
 πειθῶ

- παιδῶ δέ, τὴν τύραννον ἀνδράποισ μόνῃ,
 ἔδέν τι μᾶλλον ἐς τέλος σπευδάζομεν,
 μισθὸς διδόντες μανθάνειν, ἢ ἢ ποτε
 παιδεῖν ἅ τις βέλοιο, τυγχάνειν θ' ἅμα;
 810 πῶς ἐν ἔτ' ἂν τις ἐλπίσαι πράξειν καλῶς;
 οἱ μὲν τσαῖτοι παῖδες ἐκέτ' εἰσὶ μοι
 αὐτῇ δ' ἐπ' αἰσχροῖς αἰχμάλωτος οἴχομαι
 καπνὸν δὲ πάλεως τόνδ' ὑπερδρώσῃον θ' ὄρω.
 καὶ μὴν ἴσως μὲν τὸ λόγε κενὸν τόδε,
 815 Κύπριν προβαίλειν· ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται.
 πρὸς σοῖσι πλευροῖς παῖς ἐμὴ κοιμίζεται,
 ἢ Φοιβᾶς, ἢν καλῶσι Κατάνδραν Φρύγες.
 πῶς τὰς Φίλας δῆτ' εὐφρόνας δεῖξεις, ἀναξ,
 ἢ τῶν ἐν εὐνῇ Φιλτάτων ἀσπασμάτων
 820 χάριν τιν' ἔξει παῖς ἐμὴ, κείνης δὲ σύ;
 ἐν τῷ σκότῳ γάρ, τῶν τε νυκτέρων βροτοῖς
 Φίλτρων, μεγίστη γίγνεται πάντως χάρις.
 αἴκε δὴ νῦν. τὸν θανόντα τόνδ' ὄρας.
 τῶτον καλῶς δρῶν, ὄντα κηδεσὴν σέθεν
 825 δράσεις. ἐνός μοι μῦθος ἐνδεὴς ἔτι.
 εἰ μοι γένοιτο Φθόγγος ἐν βραχίονσι,
 καὶ χερσὶ, καὶ κόμαισι, καὶ ποδῶν βάσει,
 ἢ Δαίδαλε τέχναισι, ἢ θεῶν τινος,
 ὡς πάνθ' ὁμαρτῆ *) σῶν ἔχῃτο γενάτων,
 830 κλαίοντ', ἐπιστήπτοντα παντοῖοις λόγοις.
 ὦ δέσποτ', ὦ μέγιστον Ἑλλήσιν Φάος,
 πῶς, παράσχεες χεῖρα τῇ πρεσβυτίδι
 τιμωρὸν, εἰ καὶ μηδὲν ἔστιν, ἀλλ' ὅμως.
 ἐσθλὲ γὰρ ἀνδρὸς, τῇ δίκῃ θ' ὑπηρετεῖν,

καὶ

*) In editione ipsa est quidem ὁμαρτῆ· sed se
 inuito ita excusum esse significat in not. ad h.
 v. Celeb. Brunck.

καὶ τὰς κακὰς δρᾶν πανταχῶ κακῶς αἰεί. 835

ΧΟΡ. δεινὸν γε θνητοῖς, ὡς ἅπαντα συμπι-
νεῖ,

καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ χρόνοι διώρισαν,
Φίλος τιθέντες τὰς γε πολεμιοτάτας,
ἔχθεός τε, τὰς πρὶν εὐμενεῖς, ποιέμενοι.

ΑΓΑΜ. ἐγὼ σε, καὶ σὸν παῖδα, καὶ τύχας 840
σέθεν,

Ἐκάβη, δι' οἴκῃ, χεῖρά δ' ἱεσίαν, ἔχω,
καὶ βέλομαι θεῶν δ' ἐνεκ', ἀνόσιον ξένον,
καὶ τὴ δίκαιε, τήνδε σοι δῶναί δίκην,
εἴ πως Φανείη γ', ὥστε σοί τ' ἔχειν καλῶς,
στρατῶν τε μὴ δόξαιμι Κασσάνδρῃς χάριν 845
Θρηῆκος ἀνάκτι τάνδε βεβλεῦσαι Φόνον.

ἔσιν γὰρ ἡ ταραχὴ μὲν ἐμπέπτωκέ μοι.
τὸν ἄνδρα τῶτον φίλιον ἠγάταμ στρατός,
τὸν κατθανόντα δ', ἔχθερόν· εἰ δέ σοι φίλος
ὄδ', ἔσι χάρις τῶτο, καὶ κοινὸν στρατῶν. 850

πρὸς ταῦτα φροντίς, ὡς θέλοντα μὲν μ' ἔχεις
σοὶ συμπονεῖσαι, καὶ ταχὺν προσαρκέσαι,
βραδὺν δ', Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι.

ΕΚ. (Φεύ) ἔκ' ἔσι θνητῶν, ὅσις ἔς' ἐλεύθερος.
ἡ χρημάτων γὰρ δόλος ἔσιν, ἡ τύχης, 855
ἡ πλῆθος αὐτὸν πόλεος, ἡ νόμων γραφαὶ
εἰργασίαι χρῆσθαι μὴ κατὰ γνώμην τρόποις.
ἔπει δὲ ταρβεῖς, τῶ τ' ὄχλῳ πλέον νέμεις,
ἐγὼ σε θήσω τῶδ' ἐλεύθερον φόβῃ.

ζύνισθι μὲν γὰρ, ἢν τι βεβλεύσω κακὸν 860
τῶ τόνδ' ἀποκτείναντι· συνδράσις δὲ μή.
ἢν δ' ἐξ Ἀχαιῶν θόρυβος, ἡ πικρία,
πάσχοντος ἀνδρὸς Θρηῆκος οἷα πείσεται,
Φανῆ τις, εἰργε, μὴ δοκῶν ἐμὴν χάριν.

C

τὰ

865 τὰ δ' ἄλλα θάρσει· πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς.
 ΑΓΑΜ. πῶς ἔν; τί δράσεις; πότερα φάσ-
 γανον χερὶ

λαβῆσα γράϊα, Φῶτα βάρβαρον κτενεῖς,
 ἢ Φαρμάκοισιν, ἢ πικρεία τίνι;

τίς σοι ξυνέσαι χεῖρ; πόθεν κτήσῃ φίλῃς;

870 ΕΚ. σέγαί κεκεύθασ' αἶδε Τρωάδων ὄχλον.

ΑΓΑΜ. τὰς αἰχμαλώτους εἶπας, Ελλήνων
 ἄγραν;

ΕΚ. ξύν ταῖσδε τὸν ἐμὸν Φονέα τιμαρῆσομαι.

ΑΓΑΜ. καὶ πῶς γυναιξὶν ἀρσένων ἔσαι κρᾶ-
 τος;

ΕΚ. δεινὸν τὸ πλῆθος, ξύν δόλω τε δύσμα-
 χον.

875 ΑΓΑΜ. δεινόν· τὸ μέντοι θῆλυ μέμφομαι
 γένος.

ΕΚ. τί δ'; εἰ γυναῖκες εἶλον Αἰγύπτου τέκνα,
 καὶ Λῆμνον ἀρσένων ἀρσένων ἐξώκισαν;

ἀλλ' ὡς γενέσθω. τόνδε μὲν μέγας λόγον·

πέμψον δ' ἐμοὶ τήνδ' ἀσφαλῶς διὰ στρατῶ

880 γυναῖκα. καὶ σὺ Θρηγὶ πλαθεῖσα ξένη,

λέξον· Καλεῖ σ' ἀνάσσα δὴ ποτ' Ἰλίδ

Ἐκάβη, σὸν ἐκ ἔλασσον ἢ κείνης χρέος,

καὶ παῖδας, ὡς δαὶ καὶ τέκν' εἶδεναι λόγους

τῆς ἐξ ἐκείνης. τὸν δὲ τῆς νεοσφαγῆς

885 Πολυξένης ἐπίσχετος, Αγάμεμνον, τάφον,

ὡς τῶδ' ἀδελφῶ πλησίον μιά Φλογί,

δισσῇ μέριμνα μητρὶ, κρυφθῆτον χθονί.

ΑΓΑΜ. ἔσαι τὰδ' ἔτω. καὶ γάρ εἰ μὲν ἦν
 στρατῶ

πλῆς, ἐκ αὐτῶν εἶχον τήνδε σοὶ δῆναι χάριν·

890 νῦν δ', εἰ γὰρ ἦσ' ἐρίεις πνοαῖς θεός,

μένειν

μένειν ἀνάγκη, πλεῖν ὄρωντας ἥσυχον.
 γένοιτο δ' εὖ σπας. πᾶσι γὰρ κοινὸν τόδε,
 ἰδία δ' ἐκάσῳ, καὶ πόλει, τὸν μὲν κακόν,
 κακὸν τι πάσχειν· τὸν δὲ χρησόν, εὐτυχεῖν.

ΧΟΡ. Σὺ μὲν, ὦ πατρίς Ἰλιάς, σροφήά. 855

τῶν ἀπορρήτων πόλις
 ἐκέτι λέξη· τοῖον ΕΛ-
 λάνων νέφος ἀμφὶ σε κρύπτει,
 δορὶ δὴ, δορὶ πέρσαν.

ἀπὸ δὲ σροφάναν κέκαρσαι 900

πύργων, κατὰ δ' αἰθάλας
 κηλῖδ' οἰκτροτάταν κέχρωσαι,
 τάλαν· ἐκέτι σ' ἐμβατεύσω.

μεσονύκτιος ἀλλύμαν, ἀντισφ. α.

ἦμος ἐκ δειπνῶν ὕπνος 905

ἦδ' ὅς ἐπ' ὅσσοις κίθναται.

μολπᾶν δ' ἄπο, καὶ χαροποιῶν

δυσίαν καταπαύσας,

πόσις ἐν θαλάμοις ἐκεῖτο,

ξυσὸν δ' ἐπὶ πασσάλα, 910

ναύταν ἐκέθ' ὄρων ὄμιλον

Τροίαν Ἰλιάδ' ἐμβεβῶτα.

ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις σροφήβ.

μίτραισιν ἐρρύθμιζόμεν,

Χρυσέων ἐνόπτρων 915

λευτσοῖσ' αἰτέρμονας εἰς αὐγὰς,

ἐπιδέμνιος ὡς πέσοιμι εἰς εὐγάν.

αἰνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν·

κέλευσμα δ' ἦν κατ' ἄστρ' Τροί-
 ας τόδ'. Ὡ παῖδες Ἑλλάνων, πότε 920

δὴ, πότε τῶν Ἰλιάδα σκοπιᾶν

πέρσαντες, ἤξετ' οἴκεις;

- λέχη δὲ Φίλια μονόπεπλος ἀντιερ-β.
 λιπέσσα, Δωρίς ὡς κόρα,
 925 σεμνὰν προσίζεσθ',
 ἐν ἦνυσ', Ἀρτεμιν, αἰ τλάμων·
 ἄγομαι δὲ θανόντ' ἰδέσθ' αἰοίταν
 τὸν ἔμον, ἄλιον ἐπὶ πέλαγος,
 πόλιν τ' ἀποσκοπέσθ', ἐπεὶ
 930 νόστιμον ναῦς ἐκίνησεν πόδα,
 καὶ μὲν ἀπὸ γᾶς ὤρισεν Ἰλιάδος·
 τάλαν, ἀπέϊπον ἄλγει·
 τὰν τοῖν Διοσκόρον Ἠλέναν κάστιν, — ἐπαδός.
 Ἰθαῖόν τε βέταν
 935 αἰνόπαριν, κατάρρα
 διδᾶσθ', ἐπεὶ με
 γᾶς ἐκ πατρώας ἀπώλεσεν,
 ἐξώκισέ τ' οἶκον γάμος, ἔ γάμος,
 ἀλλ' ἀλάστορός τις οἴζυς·
 940 ἂν μήτε πέλαγος ἄλιον
 ἀπαγάγοι πάλιν,
 μήτε πατρῶον ἵκοιτ' ἐς οἶκον.
- ΠΟΛΥΜ. Ω φίλτατ' ἀνδρῶν, Πρίαμε, Φιλ-
 τάτη δὲ σὺ,
 Ἐκάβη, δακρύω σ' εἰσορῶν, πόλιν τε σὴν,
 945 τὴν τ' ἀρτίως θανέσσαν ἐγγονον σέθεν.
 (Φεῦ) ἐκ ἔσιν ἔδεν πῖσόν, ἔτ' εὐδοξία,
 ἔτ' αὖ καλῶς πράσσοντα, μὴ πράξειν κακῶς.
 Φύρξει δ' αὖθ' οἱ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω,
 ταραγμὸν ἐντιθέντες, ὡς ἀγνωσία
 950 σέβωμεν αὐτές. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δέῃ
 θρηνεῖν, προκόπτοντ' ἔδεν ἐς πρόσθεν κακῶν;
 σὺ δ' εἴ τι μέμφῃ τῆς ἐμῆς ἀπεισίας,
 σχές· τυγχάνω γάρ ἐν μέσοις Θρηῆκης ὄρειοις
 ἀπῶν,

αἰπῶν, ὅτ' ἦλθες δευρ'· ἐπεὶ δ' ἀφικόμην,
ἤδη πόδ' ἔξα δαμάτων αἶροντί μοι 955
ἐς ταυτὸν ἦδε συμπιτνεῖ δμοῖς σέθεν,
λέγσσα μῦθους, ὧν κλύων ἀφικόμην.

ΕΚ. αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον,
Πολυμήτορ, ἐν τοιοῖσδε κειμένη κακοῖς.
ὅτω γὰρ ᾤφθη εὐτυχῆσ' αἰδώς μ' ἔχει, 960
ἐν τῷδε πότμῳ τυγχάνεισ', ἢ εἰμι νῦν,
ἕκκ' ἂν δυναίμην προσβλέπειν σ' ὀρθαῖς κόραις.
ἀλλ' αὐτὸ μὴ δύσνοιαν ἠγήσῃ σέθεν,

Πολυμήτορ, ἄλλως δ' αἰτίον τι καὶ νόμος,
γυναικας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον. 965

ΠΟΛΥΜ. καὶ θαυμά γ' εἶδέν. ἀλλὰ τίς
χρεῖα σ' ἐμῆ;

τί χρεῖμ' ἐπέμψω τὸν ἔμον ἐκ δόμων πόδα;

ΕΚ. ἴδιον ἐμαυτῆς δή τι πρὸς σέ βέλομαι,
καὶ παῖδας εἰπεῖν σὲς· ὅπασονας δ' ἐμοὶ
χαρῆς κέλευσον τῶνδ' ἀποσηῆναι δόμων. 970

ΠΟΛΥΜ. γ' οἶετ' ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ ἦδ'
ἐρημία.

Φίλη μὲν εἶ σύ, προσφιλὲς δ' ἐμοὶ τότε
σράτευμ' Ἀχαιῶν. ἀλλὰ σημαίνειν σε δεῖ,
τί χρεὶ τὸν εὐ πρᾶσσοντα μὴ πρᾶσσειν εὐ
Φίλοις ἐπαρκεῖν· ὡς ἔτοιμος εἰμ' ἐγώ. 975

ΕΚ. πρῶτον μὲν εἰπέ παῖδ', ὃν ἐξ ἐμῆς χερῶς
Πολύδαρον ἐκ τε πατρὸς ἐν δόμοις ἔχεις,
εἰ ζῆ· τὰ δ' ἄλλα δευτέρον σ' ἐρήσομαι.

ΠΟΛΥΜ. μάλιστα τῆκείνσ' μὲν εὐτυχεῖς
μέρος.

ΕΚ. ᾧ Φίλταθ', ὡς εὐ καζίως σέθεν λέγεις. 980

ΠΟΛΥΜ. τί δῆτα βέλει δευτέρον μαθεῖν
ἐμῆ;

- ΕΚ. εἰ τῆς τεύξεως τῆσδε μέμνηταί τι μὲ.
 ΠΟΛΥΜ. καὶ δευρό γ' ὡς σὲ κρύφιος ἐζήτει
 μολεῖν.
- ΕΚ. χρυσὸς δὲ σῶς, ὃν ἦλθεν ἐκ Τροίας ἔ-
 χων;
- 985 ΠΟΛΥΜ. σῶς, ἐν δόμοις γε τοῖς ἐμοῖς φρε-
 ρέμενος.
- ΕΚ. σῶσάν νυν αὐτόν, μὴδ' ἔρα τῶν πλησίον.
 ΠΟΛΥΜ. ἦκισ' ὀναίμην τὲ παρόντος, ᾧ
 γύναμ.
- ΕΚ. οἶσθ' ἐν αὐτῷ λέξαι σοὶ τε καὶ παισὶν
 θέλω;
- ΠΟΛΥΜ. ἐκ οἶδα· τῷ σῶ ταῦτα σημανεῖς
 λόγῳ.
- 990 ΕΚ. ἔσω φιληθεῖς, ὡς σὺ νῦν ἐμοὶ φιλή.
 ΠΟΛΥΜ. τί χρῆμ', ὃ καὶ μὲ καὶ τέκν' εἰδέναμ
 χρεῶν;
- ΕΚ. χρυσὸ παλαιαὶ Πριαμίδων κατάρυχες.
 ΠΟΛΥΜ. ταῦτ' οἶσθ', αὐτὸ βέλει παιδί σημή-
 ναι σέθεν;
- ΕΚ. μάρισα, διὰ σὲ γ'. εἴ γὰρ εὐσεβῆς
 ἀνὴρ.
- 995 ΠΟΛΥΜ. τί δῆτα τέκνων τῶνδε δεῖ παρε-
 σίας;
- ΕΚ. ἄμενον, ἦν σὺ κατθανῆς, τέσθ' εἰδέναμ.
 ΠΟΛΥΜ. καλῶς ἔλεξας τῆδε, καὶ σοφώ-
 τερον.
- ΕΚ. οἶσθ' ἐν Αἰθόνας Ἰλίας ἵνα σέγαμ.
 ΠΟΛΥΜ. ἐνταῦθ' ὃ χρυσὸς ἐστὶ σημεῖον
 δὲ τί;
- 1000 ΕΚ. μέλαινα πέτρα γῆς ὑπερτέλλεσθ' ἀνω.
 ΠΟΛΥΜ.

ΠΟΛΥΜ. ἔτ' ἐν τι βέλει τῶν ἐκεῖ Φράζεν
ἐμοί;

ΕΚ. σῶσαί σε χρήμαθ', οἷς ζυνεξήληθον,
δέλω.

ΠΟΛΥΜ. πᾶ δῆτα; πέπλων ἐντός ἢ κρύ-
ψασ' ἔχεις;

ΕΚ. σκύλων ἐν ὄχλῳ ταῖσδε σάζεται σέγαις.

ΠΟΛΥΜ. πᾶ δ'; αἰδ' Ἀχαιῶν ναύλοχοι 1005
περιπτυχαί.

ΕΚ. ἴδια γυναικῶν αἰχμαλωτίδων σέγαι.

ΠΟΛΥΜ. τάνδον δὲ πισά, καίρσένων ἐρημία;

ΕΚ. εἰδεις Ἀχαιῶν ἔνδον, αἰλ' ἡμεῖς μοναί.

αἰλ' ἔρπ' ἐς οἴκας· καὶ γὰρ Ἀργεῖοι νεῶν
λύσασα ποθέσιν οἴκαδ' ἐκ Τροίας πόδα 1010
ὡς πάντα πράξας, ὧν σε δεῖ, σείχης πάλιν
ζυὸν πασιῖν, ἔπερ τὸν ἐμὸν ἄκισσας γέρον.

ΧΟΡ. ἔπω δέδωκας, αἰλ' ἴσως δάσεις δίκην,

ἀλίμενόν τις ὡς ἀντλον ἐμπροσάν

λέχριος, ἐκπέσῃ Φίλας καρδίας, 1015

ἀμέρσας βίοτον. τὸ γὰρ ὑπέγγυον

δίκαι, καὶ θεοῖς ἔξυμπιτνεῖ,

ὀλέθριον, ὀλέθριον κακόν.

ψεύσει σ' ὀδὲ τῆσδε ἐλπίς, ἢ σ' ἐπήγαγες

θανάσιμον πρὸς Αἴδαν, ὃ τάλας· 1025

ἀπολέμῳ δὲ χειρὶ λείψεις βίον.

ΠΟΛΥΜ. ὦ μοι, τυφλῆμαί Φέγγος ὀμμά-
των τάλας.

ΗΜΙΧ. ἠέσασατ' ἀνδρὸς Θρηκὸς οἰμωγὴν,
Φίλαι;

ΠΟΔ. ὦ μοι μάλ' αὔθις, τέκνα, δυσήνε
σφαγῆς.

C 4

ΗΜΙΧ.

1025 HMIX. φίλας, πέπρακται καὶν ἔσω δόμων
κακά.

ΠΟΛΥΜ. ἀλλ' ἔτι μὴ φύγητε λαίψηρῶ ποδί·
βάλλων γὰρ οἴων τῶνδ' ἀναρρήξω μυχῆς.

HMIX. ἰδὲ βαρείας χειρὸς ὀρμάται βέλος.
βέλεσθ' ἐπεισπέσωμεν, ὡς ἀκμὴ καλεῖ

1030 Εκάβη παρεῖναί, Τρωάσιν τε συμμαίχης;

EK. ἄρασσε, Φεῖδε μηδὲν, ἐκβάλλων πύλας.
ἔ γάρ ποτ' ὄμμα λαμπρὸν ἐνθήσεις κόρας,
ἔ παιδάς ὄφει ζώντας, ἔς ἔκτεν' ἐγώ.

XOP. ἦ γὰρ καθεῖλες Θρηῖκα, καὶ κρατεῖς
ξένε,

1035 δέσποινα, καὶ δέδρακας, οἶά περ λέγεις;

EK. ὄφει νῦν αὐτίκ' ὄντα δωμάτων πάρος
τυφλὸν, τυφλῶν τείχοντα παραφόρῳ ποδί,
παιδῶν τε δισσῶν σώμαθ', ἔς ἔκτεν' ἐγώ
ξύν ταῖς ἀρίταις Τρωάσιν· δίκην δ' ἐμοί

1040 δέδωκε· χωρεῖ δ', ὡς ὄρας, ὄδ' ἐκ δόμων.

ἀλλ' ἐκποδῶν ἄπειμι, κάποσήσομαι,
θυμῶν ῥέοντι Θρηῖκί δυσμαχωτάτω.

ΠΟΛΥΜ. ὦ μοι ἐγώ,

πᾶ βῶ; πᾶ εῷ; πᾶ κέλσω;

1045

τετράποδος βάσιν θηρὸς ὀρετέρεε

τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα, κατ' ἴχνος;

ποῖαν, ἢ ταύταν, ἢ τάνδ' ἐξαλλάξω,

ταῖς ἀνδροφόνεσ μάρψαι χεῖρῶν

Ιλιάδας, αἱ με διώλεσαν;

1050

τάλαναί, τάλαναί κόραϊ Φρυγῶν·

ὦ κατάρατοι, ποῖ καὶ με φυγᾶ

πτάσσει μυχῶν;

εἶθ' ἐμοὶ ὀμμάτων αἵματόεν βλέφαρον

ἀκέσασθ', ἀκέσαιο, τυφλὸν, Ἀλιε,

Φέγ-

- Φέγγος ἀπαλλάξας. 1055
 (ἄ ἄ) σίγα· κρυπτὰν βάσιν αἰσθάνομαι
 τᾶνδε γυναικῶν.
 πᾶ πόδ' ἐπάξας, σαρκῶν ὀστέων τ'
 ἐμπλησθῶ, θοίναν ἀγρίων θηρῶν
 τιθέμενος, ἀργύμενος λάβαν, 1060
 λύμας ἀντίποιον ἐμᾶς; ἰὼ τάλας.
 ποῖ, πᾶ φέρομαι, τέκν' ἔρημα λιπῶν.
 Βάκχαις Αἰδῆ διαμοιράσαι,
 σφαικτᾶν κυσίν τε Φονίαν
 δαῖτ' ἀνήμερον, ὄρειαν τ' ἐμβολάν; 1065
 πᾶ σῶ, πᾶ κάμψω; πᾶ βῶ,
 ναῦς ὅπως ποντίοις πείσμασι
 λιγύροκον Φάρος σέλλων,
 ἐπὶ τάνδε συθεῖς,
 τέκνων ἐμῶν φύλαξ,
 ὀλέθριον κοίταν; 1070
 ΧΟΡ. ᾧ τλήμων, ὡς σοι δύσφορ' εἰργασαί
 κακά·
 δρᾶσαντι δ' αἰσχροῖ, δεινὰ τὰπιτίμια
 δαίμων ἔδωκεν, ὅστις ἐστὶ σοι βαρῦς.
 ΠΟΛΥΜ. αἴ, αἴ, ἰὼ Θρήκης 1075
 λογχοφόρον, ἔνοπλον, εὐίππον,
 Ἀρεῖ κάτοχον γένος.
 ἰὼ Ἀχαιοί, ἰὼ Ἀτρεΐδα.
 βοᾶν, βοᾶν αὐτῶ, βοᾶν.
 ἴτε, μόλετε, πρὸς θεῶν. 1080
 κλύει τις, ἢ ἔδεις ἀρκέσει; τί μέλλετε;
 γυναῖκες ἄλεσαν με,
 γυναῖκες αἰχμαλωτίδες.
 δεινὰ, δεινὰ πεπόνθαμεν.
 ᾧ μοι ἐμᾶς λάβας. 1085

- 1090 ποῖ τροίπωμον; ποῖ πορευθῶ;
 αἰθέρ' ἀμπτάμενος ἐραίνιον,
 ὑψιπέτες εἰς μέλαιθρον, Ωρίων,
 ἢ Σείριος, ἔνθα πυρος φλογέας
 ἀφίησιν ὄσσαν αὐγὰς;
 ἢ τὸν ἐς Λίδα μελανοχρῶτα
 πορευθὸν αἶξω τάλας;
 ΧΟΡ. ζύγγωσθ', ὅταν τις κρείσσον' ἢ φέρεν
 κακὰ
 πάθῃ, ταλαίνης ἐξαπαλαίξῃ ζωῆς.
- 1095 ΑΓΑΜ. κραυγῆς ἀέσσας ἦλθον· ἐ γὰρ ἠ-
 σύχως
 πέτρας ὄρειας παῖς λέλακ' ἀνά στρατὸν
 Ἠχώ, διδῶσα θόρυβον. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν
 πύργους πεσόντας ἦσμεν Ελλήνων δορεῖ,
 φόβον παρέσχ' ἂν ἐ μέσῳς ὄδε κτύπος.
- 1100 ΠΟΛΥΜ. ᾧ φίλτατ', ἠσθόμην γὰρ, Ἀργά-
 μεμνον, σέθεν
 Φωνῆς ἀέσσας, εἰσορᾶς ἀ πάσχομεν;
 ΑΓΑΜ. (ἔα) Πολυμήτορ' ᾧ δύσηνε, τίς σ'
 ἀπώλεσε;
 τίς ὄμμ' ἔδηκε τυφλὸν, αἰμαῖζας κόρας,
 παῖδάς τε τῆσδ' ἔκτεινε; ἢ μέγαν χόλον
- 1105 σοὶ καὶ τέκνοισιν εἶχεν, ὅσις ἦν ἄρα.
 ΠΟΛΥΜ. Ἐκάβη με σὺν γυναιξὶν αἰχμα-
 λωτίσιν
 ἀπώλεσ'· ἐκ ἀπώλεσ', ἀλλὰ μεζόνως.
 ΑΓΑΜ. τί φῆς; σὺ τῆργον εἰργασαί τὸδ',
 ὡς λέγεις;
 σὺ τόλμαν, Ἐκάβη, τήνδ' ἔτλης ἀμήχανον;
- 1110 ΠΟΛΥΜ. ᾧ μοι, τί λέξεις; ἢ γὰρ ἐγγύς
 ἐσί πῃ;
 σύ-

σήμιον· εἶπε πῆ σθ', ἢ ἀρπάσῃς χερσῶν
 διασπάσωμαι καὶ καὶ θαιμάξω χερσά.

ΑΓΑΜ. ἔτος, τί πάσχεις;

ΠΟΛΥΜ. πρὸς θεῶν σε λίσσομαι,
 μέθεσ μ' ἐφείνοι τῆδε μαργῶσαν χέρρα.

ΑΓΑΜ. ἴσῃ· ἐμβαλὼν δὲ καρδίας τὸ βάε· **1115**

βαρεν,

λέγ', ὡς ἀκέρτασ σῆ τε, τῆσδέ τ' ἐν μέρεσ,
 κρινώ δικαίως ἀνδ' ὅτε πάσχεις τάδε.

ΠΟΛΥΜ. λέγοιμ' ἀν. ἦν τις Πριαμιδῶν
 νεώτατος

Πολύδωρος, Εκαίβης παῖς, ὃν ἐκ Τροίας ἐμοὶ
 πατὴρ δίδωσι Πριάμος ἐν δόμοισι τρέφειν,
 ὑποπτος ὢν δὴ Τρωϊκῆς ἀλώσεως.

1120

τῆτον κατέκτεν' ἀνδ' ὅτε δ' ἔκτεναί νιν,
 αἰκισσον ὡς εὖ, καὶ σοφῆ προμηθία.

ἔδεισα μὴ σοι πολέμιος λειφθεῖς ὁ παῖς

Τροίαν ἀθροίσῃ, καὶ ξυνοικίῃ πάλιν·
 γνόντες δ' Ἀχαιοὶ ζῶντα Πριαμιδῶν τινα,

1125

Φρυγῶν ἐς αἶαν αὐδῆσι αἴρουεν σόλον,
 κάπειτα Θρηῆκης πεδία τρίβοιεν τάδε

ληηλατῆντες· γείτοσιν δ' εἶη κακὸν

Τρώων, ἐν ᾧ περ νῦν, ἀναξ, ἐκόμινομεν.

1130

Εκαίβη δὲ παιδὸς γνῆσα θανάσιμον μόρον,

λόγῳ με τοιῶδ' ἤγαγ', ὡς κεκρυμμένας

θήκας φράσσεια Πριαμιδῶν ἐν Ἰλίῳ

χρυσῶ· μόνον δὲ σὺν τέκνοισι μ' εἰσάγει

δομοσ, ἢ ἄλλοσ μὴ τις εἰδεῖν τάδε.

1135

ἔω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψαισ γόνυ,

πολλὰ δὲ, χερὸσ αἰ μὲν ἐξ ἀριστερῶσ,

αἰ δ' ἐνθεν, ὡσ δὴ παρὰ Φίλω, Τρώων κόρησ

θάκην, ἔχουσα κερκιδ' Ἠδωνῆσ χερὸσ,

ἦνευ

- 1140 ἦνεν θ', ὑπ' αὐγαῖς τέσδε λεύσσομαι πέπλος·
 ἄλλα δέ, κάμακα Θρηκίαν θεώμεναι,
 γυμνόν μ' ἔδηκαν διπτύχε σολίσματος.
 ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν, ἐκπαγλέμεναι
 τέκν' ἐν χερσῶν ἔπαλλον, ὡς πρόσω πατρός
- 1145 γένοιτο, διαδοχαῖς ἀμείβεσθαι χερσῶν.
 καὶτ' ἐκ γαληνῶν, πῶς δοκεῖς, προσφθεγμάτων
 εὐθύς λαβῆσαι φάσγαν ἐκ πέπλων ποδὲν
 κεντῶσι παῖδας· αἱ δέ, πολεμίων δίκην,
 ζυαρπάσασαι, τὰς ἐμαῖς εἶχον χέρας,
- 1150 καὶ κῶλα· παισὶ δ' ἀρκέσαι χρεῖζων ἐμοῖς,
 εἰ μὲν πρόσωπον ἐξανισταίνην ἐμον,
 κόμης κατέσχον· εἰ δὲ κινοῖην χέρας,
 πλήθει γυναικῶν εἰδὲν ἦνυον τάλας.
 τὸ λίσσθιον δὲ, πῆμα πῆματος πλέον,
- 1155 ἐξεργάσαντο δεῖν· ἐμῶν γὰρ ὀμμάτων,
 πόρπας λαβῆσαι, τὰς ταλαιπῶρες κόρας
 κεντῶσιν, αἰμάσσοσιν· εἴτ' ἀνά τέργας
 φυγάδες ἐβησαν· ἐκ δὲ πηδήσας ἐγώ,
 θῆρ ὡς, διώκω τὰς μισαιφόνους κύνας,
- 1160 ἀπαντ' ἐρευνῶν τοῖχον, ὡς κυνηγέτης,
 βάλων, ἀράσσω. τοιαῦδε σπεύδων χάριν
 πέπονθα τὴν σὴν, πολέμιόν τε σὸν κτανων,
 ἀγάμεμνον· ὡς δὲ μὴ μακρὸς τείνω λόγους,
 εἴ τις γυναῖκας τῶν πρὶν εἴρηκεν κακῶς,
- 1165 ἢ νῦν λέγων τις ἔσιν, ἢ μέλλει λέγειν,
 ἀπαντα ταῦτα συντεμων ἐγὼ φράσω.
 γένος γὰρ ἔτε πόντος ἔτε γῆ τρέφει
 τοιόνδ'· ὁ δ' αἰεὶ ζυγτυχῶν ἐπίσταται.
- ΧΟΡ. μηδὲν θρασύνε, μηδὲ τοῖς σαυτῶ κακοῖς
- 1170 τὸ θῆλυ συνθεῖς ὧδε πᾶν μέμψη γένος.
 πολλὰ γὰρ ἡμῶν εἰδὲν εἶσ' ἐπίφθονοι,

αἱ δ'

αἱ δ' εἰς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν.

ΕΚ. Αγάμεμνον, ἀνδρώποισιν ἐν ἐχερῆν ποτε
τῶν πραγμάτων τὴν γλώτταν ἰσχύειν πλέον.

ἀλλ' εἴτε χρεῖς ἔδρασε, χρεῖς ἔδει λέγειν
εἴτ' αὖ πονηρὰ, τές λόγους εἶναι σαφῆς,
καὶ μὴ δύνασθαι τάδ' εὖ λέγειν ποτέ.

σοφοὶ μὲν ἐν εἰς οἱ τὰδ' ἠκριβωκότες,
ἀλλ' ἔδύναντ' ἀνὰ διὰ τέλεις εἶναι σοφοί,
κακῶς δ' ἀπώλοντ'· ἔτις ἐξήλυξέ πω.

καί μοι τὸ μὲν σὸν ἄδε Φροϊμίσις ἔχει
πρὸς τόνδε δ' εἶμι, καὶ λόγοις ἀμειψομαι,
ὅς φησὶ Ἀχαιῶν πόνον ἀπαλλάσσω διπλῆν,
Αγαμέμνονός θ' ἕκατι, παῖδ' ἐμὸν κτανεῖν.

ἀλλ', ὦ κάκιζε, πρῶτον, ἔ ποτ' ἀνὰ φίλον
τὸ βάρβαρον γενοῖτ' ἀνὰ Ἑλλήσιν γένος,
ἔτ' ἀνὰ δύναιτο. τίνα δὲ καὶ σπυδῶν χάριν

πρόδυμος ἦσθα; πότῃρα κηδεύσω τινά,
ἢ ζυγγενῆς ὄν; ἢ τίν' αἰτίαν ἔχων;
ἢ σῆς ἐμελλον γῆς τεμεῖν βλαστῆματα,

πλεύσαντες αὐδῆς; τίνα δοκεῖς πείσειν τάδε;
ὁ χρυσός, εἰ βέλοιο τάλιηθ' ἄγειν,
ἔκτενε τὸν ἐμὸν παῖδα, καὶ κέρδη τὰ σά.

ἐπεὶ δίδαζον τῆστο. πῶς, ὅτ' ἠτύχῃ
Τροία, πέριξ δὲ πύργος εἶχ' ἔτι πτόλιον,
ἔζη τε Πρίαμος, Ἐκτορός τ' ἠνδρὸς δόρυ,

τί δ' ἔτοτ', εἶπερ τῶδ' ἐβελήθης χάριν
θεῶν, τρέφω τὸν παῖδα, καὶ δόμοις ἔχων,
ἔκτενας, ἢ ζῶντ' ἠλθεσ Ἀργείοις ἄγων;

ἀλλ' ἠνίχ' ἡμεῖς ἐκέτ' ἡμεν ἐν Φαίῃ,
καπνὸς δ' ἐσήμην ἄζυ πολεμίων ὑπὸ,
ξένον κατέκτασ σὴν μολόντ' ἐφ' ἐσίαν;

πρὸς τοῖσδε νῦν ἀκῆστον, ὡς Φανῆ κακός.

χερῶν

- χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα τοῖς Ἀχαιοῖσιν Φίλος,
 1205 τὸν χρυσόν, ὃν Φῆς ἐσόν, ἀλλὰ τῶδ', ἔχων,
 δεῖνα φέροντα πενομένοισι τε, καὶ χρόνον
 2711 πολὺν πατρώας γῆς ἀπεξενωμένοισι
 σὺ δ' ἐδὲ νῦν πω σῆς ἀπαλλάξαι χερὸς
 τολμᾶς, ἔχων δὲ καρτερεῖς ἔτ' ἐν δόμοισι.
- 1210 καὶ μὴν τρέφω μὲν, ὡς σε παῖδ' ἔχρην τρέφειν,
 σώσασί τε τὸν ἔμῳ, εἶχες ἂν καλὸν κλέος.
- 0811 ἐν τοῖσι κακοῖσι γὰρ οἱ γὰδοὶ σαφέστατοι
 φίλοι τὰ χρεῖστα δ' αὐτ' ἕκαστ' ἔχει φίλος.
 εἰ δ' ἐσπᾶνίζες χρημάτων, ὁ δ' ἠτύχη,
- 1215 θησαυρὸς ἂν σοι παῖς ὑπῆρχ' οὐμὸς μέγας·
 νῦν δ' ἔτ' ἐκείνῳ ἀνδρ' ἔχεις σαυτῶ φίλον,
 2811 χρυσὸν ὄνησις οἴχεται, παῖδες τε σοί,
 αὐτὸς τε πράσσεις ἄδε. σοὶ δ' ἐγὼ λέγω,
 ἀγαμέμνων, εἰ τῶδ' ἀγνέσεις, κακὸς Φωνῆ.
- 1220 ἔτ' εὐσεβῆ γὰρ, ἔτε πιστὸν οἷς ἔχρην,
 ἔχ' ὅτιον, ἐδῆμαιον εὖ θράσσεις ξένον·
- 0911 αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖσι κακοῖσι σε φήσομεν
 τοῖστον ὄντα δεσπότης δ' ἐλοιδορῶ.
- ΧΟΡ. Φεῦ, Φεῦ βροτοῖσιν ὡς τὰ χρεῖστα
 πράγματα
- 1225 χρεῖστων ἀφορμαῖς ἐνδίδωσ' αἰεὶ λόγων.
- 2911 ΑΓΑΜ. ἀχθενά μὲν μοι τῶλλότιστα κήρην
 κακῆ·
 ὄμωσ δ' ἀνάγκη. καὶ γὰρ αἰσχύνην φέρει,
 πρῆξι ἐς χεῖρας λαβόντ', ἀπάσασθαι τόδε.
 ἐμοὶ δ', ἢ εἰδῆς, ἔτ' ἐμὴν δοκεῖς χαίρειν,
 1230 ἔτ' ἐν Ἀχαιῶν, ἀνδρ' ἀποκτεῖναι ξένον,
 ἀλλ' ὡς ἔχης τὸν χρυσὸν ἐν δόμοισι σοῖσι.
 λέγεις δὲ σαυτῶ πρόσφορ', ἐν κακοῖσιν ὄν.
 τάχ' ἐν παρ' ὑμῖν βᾶδιον ξενοκτονεῖν·

ἡμῖν

ἡμῖν δὲ γ' αἰσχρὸν τοῖσιν Ἑλλήσιν τῶδε. ΔΟΙΗ
 πῶς ἔν σε κρήνας μὴ δίκειν, Φύγω ψόγον; 1235
 ἐκ' ἂν δυνάμην. ἀλλ' ἐπεὶ τὰ μὴ καλὰ
 πράσσειν ἐτόλμας, τλήθῃ καὶ τὰ μὴ φίλα.

ΠΟΛΥΜ. οἴμοι, γυναῖκος, ὡς εἶχ', ἥσσω μένος
 δέλης, ὑφέξω τοῖς κακίοσιν δίκην.

ΑΓΑΜ. ἔκην δικαίως, εἴπερ εἰργάσω κακὰ; 1240

ΠΟΛΥΜ. οἴμι τέκνων τῶνδ', ὁμμάτων τ' ἐ-
 μῶν, τάλας.

ΕΚ. ἀλγεῖς τί δή με; παῖδες ἐκ ἀλγεῶν δοκεῖς;

ΠΟΛΥΜ. χαίρεις ὑβρίζεσ' εἰς ἐμ', ὦ πανδρ-
 γε σύ.

ΕΚ. ἔ γάρ με χαίρειν χερῆ, σέ τιμαρμεμένη;

ΠΟΛΥΜ. ἀλλ' ἔ τάχ', ἠνῆ' ἂν σε ποντία 1245
 νοτίς —

ΕΚ. μῶν ναυτολήση γῆς ὄρεα Ἑλληνίδος;

ΠΟΛΥΜ. κρύψῃ μὲν ἐν πεσέσσαν ἐκ καρ-
 χησίων.

ΕΚ. πρὸς τῆ βιαιῶν τυγχάνεσσαν ἀλμαίων;

ΠΟΛΥΜ. αὐτὴ πρὸς ἴσον ναὸς ἀμβήσῃ ποδί.

ΕΚ. ὑποπτέροισι νωτοῖσιν, ἢ ποῖος τρέπω; 1250

ΠΟΛΥΜ. κύων γενήσῃ πύρσ' ἔχουσα δέρυ-
 ματα.

ΕΚ. πῶς δ' οἶσθα μορφῆς τῆς ἐμῆς μετάξασιν;

ΠΟΛΥΜ. ὁ Θρηξὶ μάντις εἶπε Διονύσος τάδε.

ΕΚ. σοὶ δ' ἐκ ἔχρησεν ἐδὲν ἂν ἔχῃς κακῶν; 1255

ΠΟΛΥΜ. ἔ γὰρ ποτ' ἂν σύ μ' εἶλες ὡδε συν-
 δόλω.

ΕΚ. θανῆσαι δ', ἢ ζῶσ' ἐνθάδ' ἐκπλήσω μόρον;

ΠΟΛΥΜ. θανῆσαι τύμβῳ δ' ὄνομα σῶ κε-
 κλήσεται — —

ΕΚ. μορφῆς ἐπαδὸν ἢ τι τῆς ἐμῆς ἐρεῖς;

ΠΟΛ.

ΠΟΛ. κυνὸς ταλαίνης σῆμα, ναυτίλοις τέμαρ.
1260 ΕΚ. ἔδεν μέλει μοι, σὲ γ' ἔμοι δόντος δίκην.

ΠΟΛ. καὶ σὴν γ' ἀνάγκη παῖδα Κασάνδρου
θαυεῖν.

ΕΚ. ἀπέπτυσ' αὐτῶ ταυτὰ σοι δίδαμ' ἔχειν.

ΠΟΛ. κτενεῖ νιν ἢ τῷδ' ἀλοχος, οἰκερὸς πικρά.

ΕΚ. μὴ πῶ μαυεῖη Τυνδαρίς τοσόνδε παῖς.

1265 ΠΟΛ. καυτὸν σε τῷτον, πέλεκυν ἐξάρασ' ἄνω.

ΑΓΑΜ. ἔτος σὺ, μαίνη, καὶ κακῶν ἐραῖς τυχεῖν.

ΠΟΛ. κτεῖν', ὡς ἐν Αργεὶ Φονία λητρά σ' ἀνα-
μένει.

ΑΓΑΜ. ἔχ' ἔλξετ' αὐτὸν, δμῶες, ἐκποδῶν βία;

ΠΟΛ. ἀλγεῖς ἀκῶν.

ΑΓΑΜ. ἔκ' ἐφέξετε σῶμα;

1270 ΠΟΛ. ἐγκλείετ' εἰρητὰ γάρ.

ΑΓΑΜ. ἔχ' ὅσον τάχος

νήσαν ἐρήμων αὐτὸν ἐμβαλεῖτέ πε',

ἐπεὶ περ ἔτω καὶ λίαν θραυσομεῖ;

Ἐκάβη, σὺ δ', ὦ ταίλανα, διπτύχως νεκρὸς

σεῖχστα θάπτε' δεσποτῶν δ' ὑμᾶς χρεωνί

1275 σιηναῖς πελάζειν, Τρωάδες. καὶ γὰρ πρὸς αἶσ
πρὸς οἶκον ἤδη τάσδε πομπίμες ἄρῳ.

εὐ δ' ἐς πάτραν πλεύσαμεν' εὐ δὲ τῶν δόμοις

ἔχοντ' ἴδοιμεν, τῶνδ' ἀφεμένοι πόνων.

ΧΟΡ. ἴτε πρὸς λιμένας, σιηναῖς τε, Φίλαι,

1280 τῶν δεσποσύνων πειρασόμεθα

μόχθων. σεβρὰ γὰρ ἀνάγκη.

Τ Ε Λ Ο Σ.

IN HECVBAM NOTAE.

Argumentum quod edidi, diuersum ab illo sub Thomae Magistri nomine dudum vulgato, Dramati praefixum est in Regiis membranis.

V. 8. *χερσονησιάν*. Vt *ἀρσην*, *θάρσος*, *Τυρσηνός*, et similia Tragicis vsitata, quod nobis animaduversum fuit ad Aeschyli S. Th. 455. ita dubium non est, quin hac in voce scriptura per ρ alteri per duplex ρ, quae recentioris Artificis est, praeferenda fuerit. Vtraque in Thucydide obseruatur: sed inconstantia illa librariis imputanda.

13. *ὃ καὶ με γῆς ὑπεξέπειψεν*, scilicet *Πρίamos*, vel *πατῆρ*. Vtrumuis substantiuum e praecedentibus adsumi debet: et *ὃ* valet *δι' ὃ*, vt Phoen. 270. ad quem locum consulendus Musgrauius.

18. *ἠτύχει*. Membranae non hic solum, sed alibi, vt infra 1194. et 1214. *εὐτύχει*. Vtro modo scribatur, nihil aut parum interest. Herodianus in fragmento Phrynichi Eclogis subiecto: *ἠτύχην καὶ εὐτάχην, ἠύδοικεν καὶ εὐδοικεν, καὶ ὅσα ἀπὸ τῶν εὐ ἀρχονται*. Auctor tamen Etymologici M. p. 400. l. 26. priorem formam Atticis vsitatiorem fuisse ait, quod et probabile est.

21. *ἀπόλλυται*. Sic membr. Lessionem hanc e Grammaticorum testimoniis enotatam, merito probauerat Valckenarius, vir summus, ad Hippol. 34. Non Tragicis solum; sed quibusuis etiam scriptoribus, nihil magis frequens hac temporum variatione, quae venustatem narrationibus conciliat. Sophocles Aiac. 31.

*καὶ μοι τις ὄπτηρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
πηδῶντα πεδία συν νεοζῶντων ξίφει,
Φράζει τε καὶ δήλωσεν —*

Lysias Or. I. p. 10. editionis Reiskii: *ἐπειδὴ δέ μοι*

μοι παιδίον γίγνεται, ἐπίσειον αὐτῆ. Saepius in eadem illa narratione variata sic tempora.

23. αὐτός. Scilicet ὁ πατήρ, quod substantivum e proximo adiectivo πατὴρ repetendum.

31. αἴσσω. Pierfonus ad Moerim legendum cenfet Ἐκίβης ἀνάσσω. Vide, quae notavi ad Aeschyl. Perf. 468.

39. ἐναλίαν. Germana haec scriptura est: altera εἰναλίαν, quam praefereunt tamen membr. nostrae, librariorum imperitiae debetur. Vide, quae notavi ad Aeschyl. Perf. 451. Noster Androm. 252.

λείψεις τὸ δ' ἀγνὸν τέμενος ἐναλίης θεῶ;
Sophocles Antig. 1199.

καὶ τὸν μὲν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεόν.
non ἐνοδίαν.

44. τῶδ' ἐμὴν ἐν ἡματι. Sic membr. recte. Saepius additur praepositio, ut Or. 854. 943. Androm. 797. Phoen. 313. Hippol. 22. Sophocl. El. 674. 1149. et alibi passim, quod et Marklando magis Atticum videtur ad Lyfiam p. 76. Quandoque tamen etiam sine praepositione, ut in Sophocl. El. 783.

νῦν δ', ἡμέρᾳ γὰρ τῆδ' ἀπήλλαγμα φοβε.
et Phoen. 4.

53. ἀπὸ σικνῆς. Membr. non secus, ac impressi, ὑπο, perperam. Infra 661. καὶ μὴν περῶσα τυγχάνει δόμων ἀπο, ubi membr. a prima manu scriptum exhibent δόμων ὑπερ. Sed initio super-scripta emendatio ἀπο.

55. Φεῦ est extra versum: ideo vncinis septum est.

59. Hos versus quum metrici quidam anapaesticum systema esse somniauissent, omnia fusque deque habuerunt, nec tamen interpolando efficere potuerunt, ut singuli versus ad legitimorum anapaesticorum normam redigerentur. Illis merito fidem abrogavit Musgravius, et ego multo magis, qui ex optimarum membranarum auctoritate nunc primum numeris suis ῥῆσιν hanc Hecubae restitui, in qua sunt versus heroici, seu hexametri dactylici quinque, et trochaici aliquot, qui facile dignoscuntur.

64. Ver-

64. Versus hic est anapaesticus. In anapaestis syllaba *αι* ante vocalem corripitur potest, quod verissime affirmat Markland. ad Suppl. 42. Quidni enim id liceret, quum diphthongus impropria *ω* in iis corripitur, quod exemplis confirmaui ad Med. 434. quibus addi potest versus infra 80. Bac. 1356. ne plures alios proferendo lectori fastidio sim? Corripitur etiam vocalis *ω* infra v. 121. et in senario v. 1094. Mediam *γεραια* corripit in anapaesto, Hippol. 171.

65. *σιίπωνι*. Sic membr. recte. Huc respexit Hesychius in glossa *σιίπωνι χειρός*: vbi scribendum *χειρός*, et deleta praecedenti glossa, quae alieno loco repetita est, male diuulsa sic coniungenda sunt: *Σιίπων Βακτηρία, εάβδος. σιίπωνι χειρός Βακτηρία χειρός*. Vide etiam H. Stephanum in Thesauri Tom. III. col. 864. C. Leonidas Tar. in epigrammate:

ὁ σιίπων, καὶ ταῦτα τὰ βλαυτῖα, πτόνια Κύπρι, ἀγνεταί Κρυμῆ σῦλλα Ποτωχάρεος.

Sic recte in Suidae editione princeps legitur. In Analectis nostris T. I. p. 222. perperam edidimus *σιήπων*, quod et fecerunt alii, Salmastius ad Terrull. de Pallio, p. 415. et Kuster. ad Suidam.

69. *τί ποτ' αἰέρομαι ἔννοχος ἔτω;* sic scriptus est versus in membr. recte omnino. Dimeter est anapaesticus, prima in *αἰέρομαι* producta, quod iam monuerat Heathius.

73. Hic et sequens versus heroici sunt: ideo in altero *Πολυξείνης*, inuitis etiam membranarum, scribendum fuit.

75. Vulgo legitur:

*Φυγατρός, δι' ὀνείρων ἔιδον.
εἶδον γὰρ Φοβερῶν ὄψιν,
ἔμαθον, ἔδαην.*

languide admodum. Membranarum scripturam reposui, multo viuidiorem, recis, quae vulgo inutiliter repetuntur, vocibus. V. 76. trochaicus est.

88. Hic versus et duo sequentes rursus heroici sunt: quod de duobus primis subodoratus est Musgravius: in tertio non haesisset vir sagacissimus, si membranarum nostrarum lectionem cognitam habuisset, in quibus non, ut vulgo, ἤλυθ' ὑπὲρ ἀνρας, sed ἤλθ' ὑπὲρ exrat, unde leniter ad finem decurrit dactylicus hexameter. V. 91. dimeter est anapaesticus. In permutandis vocibus ἤλυθε et ἤλθε non sibi pepererunt librarii: exempla vide ad Androm. 283.

108. οἶσθ' ὅτι. Membr. perperam, ut vulgo, ὄτε, quod recte emendavit Canterus. Similem Herois apparitionem narrat Apollonius Argon. II. 920. Sthenelus, Aëtoris filius, qui Herculi, Amazonibus bellum inferenti, comitem se adiunxerat, et in Asia fato functus fuerat,

τύμβε δὲ σεΦάνης ἐπιβάς σκοπιάζετο νῆα,
τοῖος ἔων, οἷος πολεμόνδ' Ἴεν' ἀμφὶ δὲ καλῇ
τετράφαλός Φοίνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πῆληξ.

112. Ovidius, qui multa e poeta nostro adumbravit, quorum pauca quaedam adnotasse non pigebit, sic haec expressit, Meram. XIII. 445.

Immemoresque mei disceditis, inquit, Achiivi?
Obrutaque est mecum virtutis gratia nostra?

114. ξυνέπαισε. Membr. ξυνέπεσε. Vulgo, συνέπεσε, mendose, ut e metro liquet. E scholiasta recte emendavit Musgravius. E pravia pronunciatione orta corruptela. Alibi idem mendum observavi. In Rhefo v. 82. vbi recte editum:

ἔχ' ὠδὲ γ' αἰσχρῶς ἔπεσον ἐν τροπῇ δορός,
Codex Regius antiquior habet ἔπαισον.

135. Hic et sequentes versus perperam vulgo distincti sunt. Basis paroemiacum praecedere debet.

140. σὼν ἀπὸ μαζῶν. Sic recte membr. ut infra 560. Oreste 528. 567. 838. Phoen. 30. 998. 1443. 1539. 1582. 1618. et infinitis aliis in locis. Altera forma μαζῶς eadem significatione Tragicis in usu non fuit. Optima est Thomae M. observatio: μαζῶς, ἐπὶ γυναικός. Ευριπίδης ἐν Ἐκάβῃ (424).

ὦ σερ-

ὦ ζέφυρα, μαζοί θ', οἱ μ' ἐθρέψαθ' ἠδέως.
 μαζός δ' ἐπὶ ἀνδρός, ὡς τὸ
 νευρήν μὲν μαζῶν πέλασε — —
 παρ' Ομηρῶ (II. δ'. 123.)

Vbi ante quam exemplis ex Euripide petitis Grammatico fidem abrogaret Cl. Sallierius, dispiciendum erat, an illius decreto praeferrī deberet impressorum librorum, qui tot mendis scatent, auctoritas. En ex optimis et vetustissimis membranis lectionem grammatico canoni consentientem; vnde minime dubium est, quin in Baccharum laudato versu, qui nobis est 690. μαζός reponi debeat, quod et audacter fecimus. Misero illi Thomae, quem calumniari et fugillare non desinunt recentiores Critici, tertium nunc suppeditas fero. Vide, quae notavi ad Androm. 955. et ad Aesch. Prom. 280.

145. Hic versus in membr. monometer est, vt iterum v. 150. intermedii dimetri. Perperam omnes vulgo digesti sunt.

161. ποί δ' ἦσω πόδα; sic bene emendat Mufgravius. In membr. versus sequens ita scriptus est: ἡ δαιμόνων ἐπαρωγός. Vnde lectionem meam efformaui.

175. ἰὼ est extra versum. Mox καρύξασ', Dorica forma, praestant membranae.

196. In membr. vt vulgo, scriptum ὦ παντλαμον. Sed nemo non videt, praua hac scriptura solui anapaestorum nexum.

207. Vulgo legitur σαῖς, ἀπολαιμότομόν τ' Αἴδα. Praepositio, quae ad praecedens substantium pertinet, sequenti voci male adhaesit, quod dudum monuit H. Strehanus, Thef. T. II. col. 549. A. Huius mendi ne membranae quidem nostrae immunes sunt: sed meliorem illae lectionem suppeditant, quam et recepimus:

σαῖς ἄπο, λαιμοτόμητόν τ' Αἴδα.

Versus eiusdem moduli est, ac tres praecedentes, nempe dimeter anapaesticus. A verbo λαιμοτομέω fit λαι-

μοτόμητος, vox proba et sincera, licet eam lexicographi omiserint.

210. Versus est trochaicus lecythius. Deleto articulo, qui non male abessie videri possit, versus esset iambicus. Sed retinendus ille est, quippe qui affectui exprimendo inseruiat, quod iam obseruatum nobis fuit ad Med. 977.

216. ἔρχεται σπεδῆ ποδός. Noster Rheto 85. καὶ μάλα σπεδῆ ποδός ζείχει. Androm. 874.

σπεδῆ πρὸς ἡμᾶς βημάτων πορεύεται.

Sic ibi certissime a nobis emendatum fuit, et olim in textu reponemus, nihili cauillationes eorum facientes, qui absurdas lectiones retineri volunt, quia in scripto libro primus editor illas reperit. In hac autem locutione ἔρχεται σπεδῆ ποδός, vltima vox, quae otiosa videri possit, periphrasi inseruit, quod tragici stili est. Vide omnino, quae Marklandus erudite notauit ad Suppl. 90. Similiter in periphrasi multae aliae voces adhibentur, vt δέμας, Or. 107.

τί δ' ἐχ' Ἰφυγατρὸς Ἐρμιόνης πέμπεις δέμας; nihil aliud est, quam Ἰφυγατέρα Ἐρμιόνην. ibid. 1201. μέδες πεπᾶσθαι πατρὶ παρθένης δέμας.

Soph. Trach. 910.

εἰ περ Φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας.

225. οἶσθ' ἐν δ' δεῖσον. Sic legitur etiam Helen. 323. et 1253. Heracl. 452.

ἀλλ' οἶσθ' ὅ μοι σύμπραξον; ἐχ' ἅπασιν γὰρ — Soph. Oed. Tyr. 543. οἶσθ' ὡς ποιήσον.

236. σοὶ μὲν. *Vt finem loquendi facias, par est, et me haec interrogantem audias.* Vide, quae notavi ad Med. 316. Perorandi formula, εἴρηται λόγος, occurrit apud nostrum Or. 1207. Phoen. 1023. infra 1270. εἴρηται γὰρ.

244. ἐς κινδυνον. Sic membr. non εἰς. Vide notata ad Prom. 478.

246. ὡς ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἐμήν. Mira mihi videtur haec locutio, quam vellem ab eruditis viris illustratam fuisse; sed silentes eam

trans-

transgressi sunt. Quae vitii nemini suspecta fuit lectio, eam loco mouere veritus sum: corruptam tamen esse pro comperto habeo. Vertunt: *adeo, ut immereretur in tua veste manus mea.* Sic apud nos alumnis suis nutriculae dicunt: *faïes main-morte.* Sed hoc ridiculum est. Quid vult Vlyssies significare? ὡς ἐμφῶνα, ὡς ἐμπεπηγένοα, ὡς ἐγκολλησθαι χεῖρ ἐμὴν τοῖς σοῖς πέπλοις. Repone igitur ocius:

ὡς ἐντακῆνα σοῖς πέπλοισι χεῖρ ἐμὴν.

Hefychius: ἐντακῆς, ἐμφῶεις, ἐντέτημεν, ἐγκειόληται. ἐντέτηως, ἐμπεπηγώς. Alibi ex hoc ipso verbo deriuata latent in vocibus librariorum errori obnoxiiis. In Hefychii glossa ῥωπικόν, contendo scribendum esse, τὸ ἐπίτηκτον καὶ ὠραϊσμένον: non autem: ἐπίτηκτον. Quam facilis in vocibus adeo tenui discrimine distinctis lapsus! Similem mendam sustuli in Meleagri Epigrammate LXII.

Εἶπε Λυκαωνίδι Δοριάς ἴδ' ὡς ἐπίτηκτα Φιλῆσα ἤλωσ' ἔκρῦπτε πλεσόν ἔρωτα χρόνος.

Vbi pro ἐπίτηκτα, metro laborante, et sensu nullo, legebatur antea ἐπίτηκτα. Eximiam tamen illam nostram lectionem, quam magnus Salmasius in vetustissimis Palatinis libris reperit, et comprobauit, nuper comperi viro cuidam litterato in extremis Germaniae oris displicuisse, quem Graecae linguae non imperitum esse scio, sed prosodiae et totius rei metricae rudem ignarumque. Illi iudicium, aut potius errorem, suum relinquo. Nec secus, ac olim opinabar, nunc sentio de Ciceronis loco, in Ep. ad Atticum, quam ad illud Epigr. laudaui. ἐπίτηκτον dicitur id, cui falsa et simulata inest species, tanquam cera in superficie infusa; quod facie tenuis tale est, quale esse videtur.

248. ὡς εἰσορᾶν δῆ. Sic in membr. vulgo ῥῶν.

260. ἀνθρωποσφαγεῖν. Ex membran. auctoritate verbum hoc reposui.

269. εὐπρεπῆσάτη, cum adiunctum habeat ἔδος, credo legendum ἐμπρεπῆσάτη. De harum vo-

cum permutatione dictum ad Perf. 183. et 440. Membranae v. 267. dant *αἰχμαλώτων*, et v. 270. *perperam*, vt vulgo, *ἦττον*.

274. *καὶ τῆσδε γραιῖας*. In membr. *perperam*, vt vulgo, legitur *γραιῖας*. Hic cum praestantissimo Valckenario sentio, quem vide ad Phoen. 1688. et ad Hippol. 171.

280. ἢ δ' ἀντὶ πολλῶν ἐσί μοι παραψυχῆ. In iis, quae de voce *παραψυχῆ* dixi ad Or. 62. delenda sunt tria verba: *si genuinum est*. Quin enim ibi recte adhibita fuisset, nulla erat dubitandi ratio. Similiter posita occurrit in adulterino Sophoclis fragmento, quo aduersus Ethnicos vsi sunt, alius ex alio excribens, christianorum dogmatum propugnatores plurimi:

Ἰητοὶ δὲ πολλὸν καρδίᾳ πλανώμενοι,
ιδευσάμεσθα, πημάτων παραψυχῆν,
θεῶν ἀγάλματ' ἐν λίθων

Timocles Comicus apud Athenaeum, p. 223.

παραψυχᾶς ἐν Φροντίδων ἀνεύρατο.

Sic apud nostram Suppl. 617.

Φόνον, κακῶν δ' ἀναψυχᾶς.

Versus est dimeter iambicus, cui vt strophicus congruat, transpositis vocibus sic scribendus est:

πάλιν Φανήσοντα κατύποι.

Certissimum est itaque, penultimam huius vocis Syl-
labam in sermone Attico, corripi solitam fuisse:
qua autem analogia id factum fuerit, aliis docen-
dum relinquo. Nulla forte alia huius rei ratio af-
ferri poterit, quam *sic voluisse vsu*,

quem penes arbitrium est, et ius, et norma loquendi.

282. Vulgo legitur: *εἰ τὰς κρατῆντας χρεὶν κρα-
τεῖν, ἢ μὴ χρεῶν*, quod adeo durum est, vt non
credam ab Euripide esse. Compertum mihi quum
sit, multis aliis in locis verba *χρεὶν* et *δαῖ* a librariis
fuisse commutata, eandem temeritatem hic etiam
agnosco. *δαῖ* reposui. Vide, quae notavi ad Or.
563. in Hippol. 491. vbi vulgatum *δαῖ*, membr.
χρεὶν praeferunt. Rursus in Sophoclis fragm. e
Phae-

Phaedra, vbi vulgati Stobaei libri habent, τὸ γὰρ
 γυναιξὶν αἰσχρὸν ἐν γυναιξὶ χεῖρ ἔσθαι, Regius Sto-
 baei codex exhibet δέ, quod, ob suaviorem sonum,
 praefendum mihi videtur.

287. εἰς Ἀχαιϊκὸν ἔρατον. Sic et alibi vulgatum
 in Euripide, cum diphthongo, et Troad. 238.

ἐλθόντα κήρυκ' ἐξ Ἀχαιϊκῆ ἔρατῃ.

Vide notata ad S. Th. 28.

293. καὶ κενὸς λέγει. Sic omnino scribi de-
 buit, nec aliter legisse videtur Ennius, licet mem-
 branae in vulgato λέγει conspirent. Quin illae ex-
 hibent, καὶ κενὸς τὸ σὸν λέγει, πέθει. Mox
 αὐτὸς pro vulgato αὐτὸς illustratur a Valckenario
 ad Phoen. 927. Vide notata ad Med. 255. In Rhe-
 fo v. 106. vbi recte editum:

ἀλλ' ἔ γὰρ αὐτὸς πάντ' ἐπίσασθαι βροτῶν
 πέθεικεν

duo Regii codices vitiose αὐτὸς exhibent. Tres
 hos versus *verbis, sententia, breuitate insignes illu-
 stresque*, vt ait A. Gellius XI. 4. totidem latinis ver-
 sibus expressit Ennius:

Haec tu etsi peruerse dices, facile Achiuus flexeris:
 nam quum opulenti loquuntur pauper atque
 ignobiles,

eadem dicta, eademque oratio aequa non aequa
 valet.

Vt Ennium cum Euripide, sic cum veteri Poeta
 Romano recentem latinorum versuum conditorem
 comparare elegantioribus lectoribus iucundum erit.
 Sic itaque summus Grotius:

vt prava dicas, quae tua est auctoritas
 mouebit animos. Nam viri praenobilis,
 et tenuis, idem sermo diuersum valet.

296. ἀνθρώπου φύσις. Membr. ἀνθρώπων.

312. ἐπεὶ δ' ἄπεισι. Sic membranae: optime,
 Vulgo ὄλωλε, quod nihil aliud est, quam glossema.
 Apud Tragicos ἐσι saepe, valet *in vivis est*. Sophocl.
 Philoct. 421.

τί δ' ὅς παλαιὸς κήρυκός φίλος γ' ἐμὸς

Νέστωρ ὁ Πυλῖός ἐστιν; — *superestne Nestor?*
Noster, Hel. 137.

οἱ Τυνδαρεῖοι δ' εἰσὶν, ἢ ἐκ εἰσιν, κόροι;
et alibi plus semel in eodem dramate. E contra-
rio ἀπεσιν valet, e *viuis excessit*: praetereaque εὐ-
φημότερον est. Confer notata Io. Taylor ad Ly-
siam, p. 66.

332. ὡς κακὸν πέφυκ' αἰεὶ. In membr. πεφυ-
μέναι, quod locum tueri possit, scribendo in sequ.
v. τολμῶν pro τολμῶ. Ordo esset: ὡς κακὸν ἐστὶ
τὸ πεφυμένον δ᾿ ἄλλον, καὶ τὸ τολμῶν ἂ μὴ χρεῖ, νι-
κώμενον τῇ βίᾳ. Sed paulo impeditior est phra-
sis: vulgatum praeruli.

334. οἱ μοί. Vulgo οὔμοι. Vide, quae notavi
ad Med. 818. In Phoen. 641. similis menda edi-
tiones minus accuratas obsidet. Recte vulgauerat
Grotius ἡμέες δ' οἱ μοί, quam scripturam adstruit
praestantissimus Valckenarius. In Mich. Maittaire
libro de Dialectis hae crases οὔμοι, οὔπιχώριοι,
quae merae corruptelae sunt, tanquam e purioris
Atticisimi penetralibus proferuntur. Sed iudicium
in compilatoribus frustra quaeseris. V. seq. scri-
pserat forte Poeta εἰφθέντες, quod codex nullus
exhibet. Vide notata ad Androm. 9.

346. ὡς εἴφομά γε. Sic membranae.

352. γάρων e membr. edidi, pro vulgato γά-
μου. Emphasis est in plurali numero, tragici filii
propria. Prieterea haec lectio εὐφωνότερος, ob
vitatum vocaium concursum in fine huius versus
et sequentis initio.

355. παρθένοις τ' — Sic membr. recte.

361. Est sine quod gloriatur Polyxena, Hecto-
rem fratrem habuisse: sed quod *multos alios* habue-
rit fratres, quodnam sit illud decus, non satis vi-
deo. Vellem legere:

τὴν Ἐκτορός τε ἀγαθῶν πολλῶν κάσιν.
Hectoris, multorumque fortium virorum, sororem.

375. Hos versus ita reddidit Grotius in Stobaei
Floril. p. 132.

Quis-

Quisquis labores ferre non assueuerit,
fert, sed dolente iactet vr collo iugum.
felix profecto, si mori contingeret:
vitam in miseris trahere difficilis labor.

381. τῆνομα. Sic praeter Aldi editionem legitur etiam in membr. et in Stobaeo, ferm. LXXXVI. Grotius quidem edidit τ' ὄνομα. In Regio Stobaei codice reperi τῆς εὐγενείας ἔνομα, librarii errore, qui in exemplari, quod describebat, legebat procul dubio τῆνομα. Minime mihi cum Musgrauio convenit censenti melius articulum abesse, quem ego hic necessarium arbitror. Omitti potuisset in Phoenissarum versu 1329. vbi tamen eum tuentur codices.

387. ἔτεκον ἐγὼ Πάριον. Quin hoc ordine a poeta voces compositae fuerint, nemo dubitare potest. Inconcinne vulgo legitur: ἐγὼ τέκον Πάριον.

395. ὀφείλομεν. Sic recte Barnesius. Membr. et Aldus ὠφείλομεν.

398. ὁμοια. Vulgo perperam ὀποῖα. Reiskii emendatio est, Musgrauio probata.

409. ἠδίστην. Sic membr. recte. De Dorismis ab Aldinae officinae operis, quos sefellerunt forte compendiariae notae, in senarios inuectis, alibi nobis, quantum satis erat, dictum fuit. V. abhinc secundo eadem recte πανύστατον, quod aliis ex codicibus enotatum idoneis argumentis confirmavit Valckenarius ad Hippol. 682.

421. Vide quae notavi ad Med. 1395. Vulgo legitur, ἡμεῖς δὲ πεντήκοντ' ἄμοιροι δὴ τέινων. prava et inuenusta lectio, in quo otiosa particula δὴ ab inepto librario addita ad fulciendum versum.

425. ὦ. Sic membr. non ὦ. Mox eadem ἀθλιας. Mareklando ad Iphig. T. 1491. legendum videbatur, ὦ τῆς ἀώρε θυγατρὸς ἀθλια τύχης.

Sed emendationis illius non indigemus. Nihil frequentius simili duorum adiectiuorum coniunctione.

426. χαῖρε Κασάνδρα τ' ἐμοί. Sic membr. optime. Vulgo perperam τ' ἐμῆ. Nota loquendi formula χαῖρε μοί, passim obuia. Vide Phoen. 627. Troad. 45. 462. Hippol. 1464. V. seq. χαῖρῶσιν

repō-

reponenti Kingio rectum iudicium idoneus auctor fuit. Sic enim omnino legendum. Vide Valckenarium ad Phoen. 621.

432. ἀμφιδεῖς κάρα πέπλοις. Enallage pro ἀμφιδεῖς κάρα πέπλος. Rheto 209. καὶ χάσμα θηρός ἀμφ' ἐμῷ θήσω κάρα. Med. 786. quaedam de hac figura notavi ad Aesch. Perf. 94. In Rheto 27. ἀρμόσατε ψάλιοις ἵπποις, dictum est pro ἀρμόσατε ψάλια ἵπποις.

434. τήνδε τ' ἐκτίκω. Sic recte membr. pro καὶ τήνδε ἐκτίκω. Perperam Aldus τήνδ' ἐτ' —

455. νάσων. Sic etiam membr. a prima manu. Altera lectio indicata, superscripto ο. Constructio est: ἡ πορεύσεις με ἐνθα νήσων, pro εἰς τῶν νήσων ἐκείνην, ἐνθα — — — Post δίας v. 461. interrogacionis signum poni debuit. Copula autem τε v. 463. alieno loco posita ob metri necessitatem, licentia in melicis concessa. Ordo enim est: πότερόν τε, σὺν Δηλιάσι κούραις, Ἀρτέμιδος θεᾶς καὶ χρυσέαν ἀμπυνα, καὶ τόξα, εὐλογήσω;

466. Videndus hoc de loco Meurfius Panathenaeorum cap. XVII. seq.

482. In membr. θεράπαιναν, superscripta meliori lectione, quam coniectura adsecutus est Musgravius, γρ. θεράπναν.

489. ἢ δόξαν αὐτῆς. Vulgo ἄλλως, adstipulantibus membranis. Nihilominus certissima videtur Musgravi coniectura. Nam pronomen vix abesse potest ad phrasim perspicuitatem: tum neminem non offendunt tria sic ἐν παραλλήλῃ posita, ἄλλως μάτην ψευδῆ, quorum postremum, vnicum si legeretur, sententiae satisfaceret.

495. αὐτῇ δὲ δέλη, γραῦς, ἄπαις. Melius sic distinguitur. Si cum alterutro γραῦς iungendum esset, mallet cum ἄπαις, quam cum δέλη. In extrema senectute liberis orbari, vltimus est infortunii gradus. Infra 800. νῦν δὲ γραῦς ἄπαις θ' ἄμα, cui, vt ait noster, Suppl. 172. γῆρας ἤκει πολλὸν εἰς ἀπαιδίαν.

559. λαγόνας εἰς μέσας. Sic partim e membr. edidi: exhibent enim illae λαγόνας εἰς μέσον. Vulgata lectio glossēma sapit.

563. Ouidius loco supra laudato:

— — — at tū iugulo vel pectore telum
conde meo: iugulumque simul pectusque retexit.

570. κρύπτεισ', ἃ κρύπτειν. Elegantem hanc, et procul dubio sinceram lectionem e membr. erui, in quibus κρύπτεισ' ἃ κρύπτειν — vulgo inuenuste legitur, κρύπτειν ἃ κρύπτειν — Ouidius:

Tunc quoque cura fuit partes velare tegendas,
cum caderet; castique decus seruare pudoris!

592. ἔκταν δεινόν — Interrogatiue haec proferenda. Post κερπὸν interrogationis signum ponendum erat, ad exemplum editionis Aldinae. Oppositio est inter agrorum et hominum naturam. Fruges quandoque e prauo solo optimae proueniunt, et in bono degenerant, prout diuersa est coeli temperies. At inter homines bonus semper bonus, malus semper malus. Huc male referuntur Accii versus, quorum diuersa est sententia, apud Ciceronem Tusc. II. 5.

Probae etsi in segetem sunt deteriorem datae fruges, tamen ipsae suapte natura enitent.

601. ἢν τις εὖ μάθη. Sic membr. recte. Vulgo μάθοι.

609. λαβῆσα τεύχος. Membr. etiam τᾶγγος, quod glossēmaticis manifestum est.

623. σερέντες. Syncope pro σερεθέντες. Formam hanc et lexicographis et graecae linguae Rudimentorum conditoribus omisissam fuisse non adeo mirum, quae librarios saepe fefellit. Bac. 1351.

ὦ πάτερ, ἐγὼ δέ σε σερέισα Φεύζομαι.

Male ibi Aldus edidit σερεθείσα. In Phoen. 1273. optime Reiskius reposuit

δισοῖν σερείση τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ τένοιν.

vt et Suppl. 795. scribendum esse monuerunt viri docti:

ρῦν δ' ὄρω σαφέστατον

κακόν,

καλὸν, τέκνων Φιλτάτων σερεΐσα.

Hel. 95.

πῶς; ἔτι πρὸ Φασγάνῳ βίον σερεΐς;

Confer Iphig. A. 357. Iphig. T. 477. El. 740.

628. Ennius apud Ciceronem de Finibus II. 13.

— Nimium boni est, cui nil mali est.

vide M. A. Mureti var. lect. V. 13.

633. Hic versus, vt 641. et 653. trimeter est iamb. catal. Versus 649. trimeter est acatal. perperam vulgo singuli in binos diuisi. Nos membranas sequimur. Ex iisdem v. 648. edidimus εὐρεν. Et v. 650. μάτηρ. Mirum est, Doricam illam formam in senarios, qui eam non admittunt, toties Aldum innexisse, in melicis vero, vbi locum habet, eandem neglexisse.

678. ἔσωζ'. Sic omnino legendum, vt exhibent non membranae solum, sed Aldina etiam editio, adeo vt negligentiae crimine expedire se nequeant recentiores editores.

681. Hic versus et sequens dimetri sunt iambici optimae monetae, vnde manifesto liquet, veram esse eam lectionem, quam Kingius in vno e Britannicis codicibus reperit, νόμον βακχεῖον. Optime cum accusatio construitur verbum κατάρχομαι, quod iam notavi ad Or. 955.

684. Membranae etiam ὦ δύσηνε σὺ.

686. Hic versus et sequens perperam vulgo in binos singuli diuisi: Membranarum scripturam repraesentamus, quam facili coniectura adsecutus est Heathius. Alynarteti sunt ex dochmaicis. Eadem ὦφ' ἐτέρων, non ἐφ', exhibent, vt scribendum esse recte pronunciauit Valckenarius ad Phoen. 374. Nam alterum ἐφ' ἐτέρων ne graecum quidem est: ἐφ' ἐτέροις dicendum fuisset. Heathio, vtro modo legeretur, perinde erat: mihi non item, qui solocismis minime delector.

690. Sic in membr. digesti versus hic et sequens. Eadem metri ratio, quae in praecedenti nota declarata.

693. ἐπ' ἀκταῖς νιν κρυῶ θαλασσίας. In litore eum inuenio marino. Notanda constructio lexicographis

phis praetermissa, verbi κρηῶ cum quarto casu. No-
ster Rhefo 113.

εἰ μὴ κρησεις πολεμεις ἀπὸ χθονὸς
Φεύγοντας, ἀλλὰ σὺν βλέποντας εἰς δόρυ.

Et v. 679. πόθεν νῦν κρησω; hinc confirmatur scri-
ptura, Heathio immerito suspecta, in Aeschyli S.
Th. 701. quam et ipse minus bene interpretatus
fuit. Ibi enim κρησας, vt hic κρηῶ, adiuuum est;
nec ad ellipsin confugiendum erat.

698. ὀμμάτων ἐμῶν. Sic membr. Perperam vul-
go copula τε inferitur. ἐνύπνιον adiectiuum est ad
ὄψιν relatum. Mox transpositis vocibus edidi, ἔ με
Φάσμα παρέβα, flagitante metri lege: est enim
versus trochaicus. Eandem ob rationem pro ἐσεί-
δου, εἶδον a Kingio oblatum recepi.

704. Rursus hic versus et sequens, vt et 709. et
duo sequentes asynarteti sunt ex dochmaicis: nec
aliter in membr. digesti sunt, ac eos exhibui. Ma-
le vulgo Θεήνιος, vox est trisyllaba. V. 711. ὄκτι-
σας dederunt membranae.

721. Nullam video rationem, cur Euripides scri-
bere debuerit ἦκω μετασελῶν σε, quae Valcke-
narii suspicio est ad Phoen. 1327. E concione in
tentorium suum reuertebatur Agamemnon, vnde
Hecubam dimittere poterat, vt cadaver filiae tol-
leret et sepeliret, nec necesse erat, vt eam comita-
retur: quod si facturus fuisset, dixisset profecto, ἦκω
μετασελῶν σε. Sed ipsius decori ratio non ferebat,
vt Rex de Hecuba deducenda cogitaret. Maneat
itaque ἀποσελῶν.

730. δύρη. Sic recte Musgravius. Vulgo ὀδύρη,
reclamante metro.

732. ἄλγος αὐ προσθείμεθ' ἄν. Sic omnino legen-
dum. Vulgo ἄλγος ἄν προσθείμεθα. Membr. vero
ἄλγος ἄν προσθείμεθ' ἄν. Sed plus semel iam ob-
seruauimus ἄν et αὐ millies a librariis fuisse commu-
tata, cuius rei, quum passim obuia sint exempla,
vno e minus notis defungar. In Sophoclis frag-
mento ex Aiace Locro, quod latinis metris expres-
sit

fit Cicero Tuscul. III. 29. quodque graece servauit Stobaeus serm. CXIII. impressi libri exhibent:

τὰς δ' ἂν μεγίστας καὶ σοφωτάτας Φρενὶ
τοῖσδ' ἴσοις ἂν.

At regius Stobaei codex multo melius dat τὰς δ'
αὐτὰς μεγίστας.

738. καὶ γὰρ εἰδὼ ἐγὼ κλύειν. Repetendum e sup.
v. βάλουμαι. Eadem est ratio in illo Oed. T. vbi
postquam v. 1169. famulus dixerat:

οἱμοὶ πρὸς αὐτῶ γ' εἰμί τῷ δεινῷ λέγειν.

Respondet Oedipus:

καὶ γὰρ ἀκίειν.

Scilicet καὶ ἐγὼ πρὸς αὐτῶ εἰμί τῷ δεινῷ ἀκίειν.
Male ibi legebatur καὶ γὰρ ἀκίειν.

742. ἰετεύω σε τῶνδε γενάτων. Id est, πρὸς
τῶνδε γενάτων. Notanda ellipsis. Sic Or. 670.

Φιλεῖν δάμαρτα πᾶσιν Ἑλλήσιν δοκεῖς.

ταύτης ἰνέμεται σ'

Id est, πρὸς ταύτης. Plena locutio vbiuis obuia.
Vide Hippolyti v. 609. 611. De ellipsi verbi in ob-
secrandi hac formula egi ad Med. 326.

754. τῶν εἰ θανάτων. Vulgo minus concinne
εἰ τῶν.

776. Non abssimile est illud Terentii Adelph. IV. 7.

— — — ipsa, si cupiat, Salus

seruare profus non potest hanc familiam.

784. In membr. scriptum, ξενίας τ' ἀριθμῶ τὰ
πρῶτα τῶν ἐμῶν ξένων, librarii errore in vltima vo-
ce. De lectione huius versus egimus in notis ad
Or. 1251. Eadem elegantia τὰ πρῶτα adhibet
Noster Med. 916.

οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας,
τὰ πρῶτ' ἐσεσθαι ξυμμασιγνήτοις εἶναι.

Mox secundo abhinc versu εἰ valet ἐπεὶ, quod et
alibi etiam plus semel monuimus.

816. πρὸς σοῖσι πλευροῖς. Sic membr. In schedis
meis, de quibus dixi in elencho, notis in Orestem
praefixo, a prima manu scriptum σοῖσι πλευροῖς, su-
perscripta altera lectione σῆσι πλευραῖς. Illud
prae-

praefendum, ut visum est etiam Valckenario ad Phoen. 62. Legitur in Or. 797.

περιβαλὼν πλευροῖς ἑμοῖσι πλευρὰ νωχελῆ νόσω.
820. *κείνης δὲ σύ;* sic omnino scribendum fuit.

Quod vulgo legitur, *κείνης δ' ἐγὼ*, aut, ut in membr. est, *κείνη δ' ἐγὼ*, miror sane stomachum nemini mouisse. Enimuero longe absurdissimum est, quod facile sentiet, quicumque explicare conabitur. Quemnam ex nocturnis illis complexibus voluptatis sensum percipere poterat Hecuba? Pudet ista confutare.

821. In membranis scriptum :

ἐν τῷ σιότῃ γὰρ τῶν τε νυκτέρων πάνυ

Φίλτρων μεγίστη γίνεται βροτοῖς χάρις.

In illa lectione neminem, qui palatum habeat, non offendet vox *πάνυ*, quae priorem versum complet, et nulli alii rei inseruit. In schedis meis reperio, *σιότῃ γὰρ τῶν τε νυκτέρων πάντων*, quod ad verum ducit. Ex obseruatis codicum varietatibus liquet, iam olim in his versibus turbatum fuisse vocum ordinem, quas recte disposui. Pro *πάντων* autem multo melius, ut reor, *πάντως* lego.

Eo iam peruentum erat, ut formis describeretur haec nota, quum amicissimas Th. Tyrwhitt literas accepi datas Londini a. d. 18. huius mensis Februarii, quibus coniecturam suam de huius loci emendatione mecum communicauit. Ea lectionem Aldinam spectat, quae sic se habet :

ἐν τῷ σιότῃ γὰρ, νυκτέρων τ' ἀσπασμάτων,

Φίλτρων ὁμῶς τε, τοῖς βροτοῖς πολλὴ χάρις.

Leuissima mutatione sanari posse ingenioso Viro videretur :

Φίλτρων ὁμῶς τε τοῖς βροτοῖς πολλὴ χάρις.

αι in *ε* saepissime transiisse nemini non notum. *ὁμῶς τε* vocem Homericam esse obseruat doctissimus amicus, ab Eustathio optime illustratam ad Il. ζ'. 209. p. 979. l. 6. Sed quum nec voces *ὁμῶς τε*, nec quod ad eas accedat quidpiam, nec vox *ἀσπασμάτων*, vno tantum interiecto versu male repetita, in vetustioribus codicibus compareat, multoque melio-

rem illi sensum offerant, Tyrwhittum spero, pro ea qua pollet perspicacia, fallurum dignam prae nostra non esse Aldinam lectionem, licet illa emendatione tolerabiliorem, quae postliminio redeat.

824. *κηδες ἦν*. Glossa in membr. *γυναϊκάδελ Φον*.

829. *δμαρτή* me inuolente excusum fuit. In hac voce nulla ratio est, cur *ι* subscribatur. In membr. *ἐχοιντο*.

832. *παράσχεις χεῖρα*. Vulgo legitur, consentientibus etiam membr. *παρασχε*, quod quid sit, nescio. Graecum non est. A *παρέχω* aor. 2. est *παρέσχον*, imperatius *παράσχεις*. Praeferentis imperatius *πάρειχε*: a *παρίσχω* autem, *πάρεισχε*, unde formatur etiam aor. 2. *παράσχεις*. Frequentissime occurrunt *ἴσχεις*, *σχέεις*, *κάτισχε*, *κατάσχεις*. Sic *ἐπίσχεις*, *μετάσχεις*, *ὑπόσχεις*, *πάρασχε* mera est barbaries, quam, forte hinc enotatam, in farraginem suam retulit P. Antefignanus ad Ctenardi Grammaticam, p. 364. l. 7. Codex autem meus *πάρεισχε* habet. Obiter monebo, nugari viros eruditos, qui in illo Sophoclis ex Oed. Col. versu, quem iam laudavi in notis ad Prom. 265.

ὦ φίλτατ', ἐπίσχεις ἔπερ εἶ. Τί δ' ἔσι σοι; reponi volunt, *ὦ φίλτατ', ἴσχεις ἔπερ εἶ*. Nam *ἴσχεις* ne graecum quidem est. Si quid ob metrum mutandum esset, quod minime necessarium est, saltem ob linguam scribendum esset, *ὦ φίλτατε σχέεις*, quod et Heathio suboluit, ut infra in hocce dramate 953. *σχέεις* positum est pro *ἐπίσχεις*, et Hippol. 1364. Illam emendationem temere et absque vlla auctoritate in textum recepit Io. Burtonus. Nam quod ait sic legi in Florentina editione, falsissimum est, nisi ille peculiare quiddam, et sibi soli factum, rarioris illius editionis exemplar habuerit, quod profecto mirum foret. Dum haec ego scribo, tria ad manus eiusdem Florentinae editionis exemplaria habeo, in quibus perspicue excusum:

ὦ φίλτατ', ἐπίσχεις ἔπερ εἶ.

837. *οἱ χερόνοι*. Sic optime Musgratius. Vulgo *οἱ νόμοι*.

843. τήνδε. Mallem τῶνδε.

844. εἰ πως Φανείη γ' ὡς σοί τ' ἔχειν καλῶς.
Sic regiae membranae et cod. meus optime.

848. Membranae etiam et cod. meus Φίλον ἠγγεί-
ται, claudicante metro. De permutatione vocum
Φίλος et Φίλιος, vide quae notavi ad Or. 100. quo-
rum me pondum poenitet, quaeque alibi adstruam.

871. Ελλήνων exhibent cod. meus et membranae.

872. Notandum Φονέα, vltima breui, contra vfi-
tatiorem poetarum Atticorum morem. Sic etiam
El. 603. 768. Vide Markland ad Suppl. 37.

878. ἀλλ' ὡς γενέσθω. τόνδε μὲν μέθες λόγον.
Haec est optima membranarum lectio. Sic etiam
cod. meus, nisi quod perpēram, vt vulgo, habet
γενέσθαι. Quod ad prius, γενέσθω, adinet, mani-
festum est, non aliter scribi debuisse. Sed sic fiat:
sic res transigatur. Alterum absonum est. Eodem
modo scribendum Troad. 727.

ἀλλ' ὡς γενέσθω, καὶ σοφωτέρα Φανῆ.
et Iphig. T. 607.

ἀλλ' ὡς γενέσθω. τῶνδε μὲν δέλτον δίδει.

Quo in loco, cur bonam lectionem ab omnibus codi-
cibus oblatam, a Marklando, vt par erat, receptam, de-
dignatus fuerit Masgravius, excogitare nequeo.
Quod ad versus clausulam, ipsa semet commendat
nostra lectio, quam praeterea tuentur codices omnes.
Vide quae frustra, vt vox clamans in deserto, de eo-
rum consensu tradidit diligentissimus Valckenarius
ad Phoen. 522.

880. πλαθείσα. Vulgo πλασθεῖσα. Vt in An-
drom. 24. membranarum et principis editionis au-
thoritate πλαθεῖσ' vulgato πλασθεῖσ' praetuli, ita
hoc in loco illud ob easdem rationes reponendum
fuit. Hoc sensu vix credo πλασθῆναι adhibuisse ve-
teres, quod grammaticorum commentum est, et li-
brariorum error. Producitur autem in πλαθεῖσα pri-
ma syllaba. Est enim verbum πλάω per syncopen fa-
ctum ex πελάω, vnde etiam πλάθω. Noster Rheto-
923.

λέιτροις ἐπλάθην Στρυμόνος Φυταλμίοις.

Ε 2

Ibid.

Ibid. 347. et 14.

κοίτας πλάθωσ' ; ἐνέπειν χρεή.

Vbi egregie falluntur Barnesius et Heathius. Prima in πλάθωσ' syllaba longa est. Producitur apud Soph. El. in trochaico versiculo 220.

ἐν ἔρισι πλάθειν.

In Antipatri Sid. Epigr. XXVIII.

ἀπτολέμων τάδ' ἔοικεν ἐν οἶνοπλήξει τεράμνοισι
πλάθειν, ἔθριγκῶν ἐντὸς Εὐναλίας.

πλάτις, concubina, nomen itidem a πλάω derivatum, primam producit apud Aristoph. Acharn. 132.

καὶ τοῖσι παιδίοισι, καὶ τῇ πλάτιδι.

890. ἔρις πνοάς. Sic membr. quod et Ἀττικώτερον est. Sophocles Philoct. 355.

καὶ γὰρ πικρὸν Σίγειον ἔριω πλάτη
κατηγόμην.

898. κρύπτει. Haec est membranarum lectio, quae metricorum argutiis non indiget. Perperam ab Heathio sollicitatur: καλύπτει nihil aliud quam glossema est.

907. χαροποιὸν θυσίαν. Hanc lectionem suppeditant membranae, in quibus notata etiam altera χαροποιῶν θυσίαν. Eaedem v. 911. καύταν vnicè agnoscunt.

920. Hunc et sequentem versum, ut et antistrophicos, prout in membranis digesti sunt, exhibui, quae, ut cod. meus, Ἰλιάδα praestant. V. seq. illae, ἔχεται ἐς οἴκους. Praepositio, quam metrum non admittit, e glossa in textum inducta est.

933. Διοσκόρον scriptum est in membranis.

954. ἐπεὶ δ' ἀΦιόμην. Sic codices et Aldi editio. Quod in recentioribus aliquot legitur ἐπεὶ γ' hypothetae mendum fuit, et corrigi debebat.

973. Iuxta notata ad v. 282. edidi σημαίνειν σε δεῖ τι χρεή. Non, ut vulgo, σημαίνειν σε χρεή τί χρεή.

989. ταῦτα σημαίνεις. Sic codex meus, recte.

998. Ἀθάνας Ἰλιάς. Sic bene membr. et cod. meus. Stephanus in Ἰλιον — θελυκὸν Ἰλιάς· καὶ Ἰλιος, καὶ Ἰλία. Perperam vulgo Ἰλιάς. Praua emendatio est Ἰλιάδος.

1003. *Vbi tandem? an intra vestes occultasti?* Sic recte Valckenarius ad Phoen. 712.

1006. *ἰδία*. Sic membranae: vulgo, *ιδία*.

1010. Vocem *πόδα* de nautico fune hic et v. 930. recte interpretatur Heathius. Idem latinis *pes*. Catullus IV.

— — laeua, siue dextera
vocaret aura, siue vtrumque Iupiter
simul secundus incidisset in *pedem*.

Virgil. Aen V. 830.

Vna omnes fecere *pedem*; pariterque sinistros,
nunc dextros soluere sinus.

1014. Hic versus et duo sequentes, singuli vulgo in binos diuisi, asynarteti sunt ex dochmaicis, nec plures sunt in membranis. In primo *εις* vel *ἐς* (prius habent membr.) e glossa in textum irrepfit, quod millies factum, et obseruatum supra ad v. 920. Vide notata ad Bacchas 123. et ad Phoen. 828. Ista autem *ἐκπέση Φίλας καρδίας, ἀμέστας βίοντον*, ab interpretibus male accepta sunt. Significant: *tua ipse anima excides, qui vita priuasti*: Polydorum scilicet. *ἀμέστω* semper est transitivum.

1034. Huic versui Chori persona praefixa in membranis.

1056. Hos versus ad fidem membranarum edidi. Hic dimeter est anapaesticus: interiectiones sunt extra metrum.

1069. *ἐπὶ τάνδε στυθεῖς*. Sic optime codex meus, vt rescribendum esse verissime dixerat Heathius. Qui vulgatam lectionem tuentur, vellem nobis dixissent, vnde et qua ratione participium *ἐστυθεῖς* formetur.

1080. *ἴτε* semel tantum in membranis.

1091. *ἢ τὸν* — Languide hic positus articulus. Scribendum *ἦτοι*.

1095. *ἥσυχως*. Lectionem hanc suppeditant membranae; alteri *ἥσυχος* superscriptam. Eaedem mox et cod. meus *Ἡχω* et *Ἐλλήνων*.

1098. *ἦσμεν*. Sic recte legebat auctor Etymol. M. loco, quem indicauimus ad Aeschyli Prom. 451. V. seq.

παρέσχ' ἂν edidi pro παρέσχεν, vt scribi debuisset cuius manifestum est, quod et monuit Markland ad Suppl. 905.

1102. δύσηνε. Sic membranae.

1121. Notandum ὑποπτος significatione actiua. Sic μεμπτός apud Sophoclem Trach. 446.

ὡς εἶτι τῷ μῶ τάνδρι, τῆδε τῆ νόσω
ληφθέντι, μεμπτός εἰμι, κάρτα μαινόμεαι.

Id est: εἰ μέμφομαι τῷ ἀνδρὶ τῷ ἐμῷ. Idem Antig. 1011.

καὶ καταρρέυεις
μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελής.

Id est: τῆς καλυπτασης.

1132. λόγῳ με τοιῶδ'. Vulgo δόλω. Illam lectionem ob consensum membranarum et codicis mei praetuli.

1139. ἔχουσαι κερκίδ' Ἡδωνῆς χερρός. Sic codices omnes: recte. Frustra se torquet ad emendandum hunc versum Mulgravius, multam, nec sine ingenii acumine, profundens eruditionem, de qua vere illud dici potest:

σκαίων γε τὰνάλωμα τῆς σοφίας τόδε.

Vulgatae lectionis prompta et expedita est interpretatio. Vt ἰσός textorium instrumentum et telam notat, sic κερκίδος nomine simul radius, simul ipsum ὕφασμα designatur. Dudum hoc docuerat H. Stephanus in Thef. Indice, col. 1198. F. Res autem ita se habet. Pars captiuarum mulierum artificiosam texturam et colorem pallii Polymestoris mirari se simulantes, id ab illius humeris tollunt, et ad radios solis versantes, oculis lustrant: aliae ad conspectam hastam, seu spiculum Thracicum, obstupescentes, telum e Polymestoris manu sumunt, et sic hospitem γυμνὸν ἔθνησαν διπτύχου σολίσματος. Additae voces τὰςδε πέπλους interpretationis vice, ad declarandam illarum significationem, κερκίδ' Ἡδωνῆς χερρός. Nihil hac explicatione certius, et de mutando textu ne cogitandum quidem.

1141. Θερηίαν. Sic recte membranae.

1152.

1152. κόμης κατέειχον. Perperam membr. κόμην. Homerus Il. α. 197. — ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνα.

1165. ἢ ἰὺν λέγων τις ἔστιν. Concinniori hoc ordine compositae voces in membranis.

1166. Varia lectio a Musgrauio notata, συντιθεῖς, e Stobaeo petita est. Vide Floril. Grotii, p. 308.

1171. ἔδεν εἶς ἐπίφθονοι. Musgrauii emendatio est. Vulgo contra auctoris mentem legitur, αἱ μὲν εἶς

1179. ἀλλ' ἔδυναντ' ἄν. Optima est scripti codicis lectio, teste Valckenario ad Hippol. 294.

1180. κακῶς δ' ἀπώλοντ', ἔτις ἐξήλυξέ πω. Copulam hic nemo non desiderabit, quam exhibent codices, et Aldus. Hic et membranae, ἀπώλοντο κατ'ἰς cod. meus, seruata metri lege, ἀπώλοντο. Sed iis non probabitur haec lectio, quibus omni religione procuranda monstra videntur anapaeesti in pari sede, et aoristi augmento carentes. Qui mecum sentiunt, reponant

κακῶς δ' ὄλοντο, κατ'ἰς ἐξήλυξέ πω.

1183. ὃς Φῆς. Sic optime membranae.

1201. Membr. et cod. meus καπνῶ δ' ἐσήμην' — Aldus etiam καπνῶ, quod bene defendi potest, nec, cur mutaretur, fontica erat causa. ἄςυ nominatiuus est: ἄςυ δὲ τῶ καπνῶ ἐσήμηνε ὑπὸ πολεμίων ὄν. Si absque codicum auctoritate nil mutare fas est, reponenda utique haec lectio.

1242. τί δὴ με; membr. τί δέ με; cod. meus τί δ' ἐμέ; minus bene vulgo δαί. De permutatione particularum δὴ et δαί egi ad Med. 1011. Quod ad sententiam autem, confer Medeae versum 336.

πόνος μὲν ἡμεῖς δ' ἔπόνω κευχρήμεθα; et quae ibi notavi ad confirmandam Musgrauii praeclaram emendationem.

1246. Membr. et cod. meus, Ελληνίδος. Iidem libri supra 1234. Ελλησιν, et 1239. κακίσιν, et sic vbique fere, quando metri lex syllabam longam flagitat, litteram ι, quae hunc praefat vsum, additam exhibent. Sed in talibus codicum auctoritas

minime requiritur. Mendis hanc in rem scatet Oxoniensis editio, operarum vitio et correctoris sollicitudine, quod Clarissimum Musgrauum, qui hac culpa vacat, valde dolere mihi persuasum est.

1249. ἀμβήση. Sic cod. meus. Membr. perperam ἐμβήση.

1257. De Chersonesi promontorio, cui nomen Κυρὸς σῆμα, videndus Strabo p. 899. et qui ad eum allegantur auctores. Pollux Onomast. V. 45. Ἐνδοξὸς δὲ καὶ ἡ Ἀταλάντης κύων, Ἄτρα τῆνομα, ἣν ὁ Καλυδωνίος σὺς ἀπέκτεινεν, ἀφ' ἧς τὸ Κυρὸς σῆμα Καλυδωνίοις. καὶ ἕτερον δὲ ἔτω σῆμα ἐν Ἐλλησποντῷ πελλήκωσι, ἀπὸ ἐνδόξε κυρὸς· εἰ μὴ πρῆστυον, ὅτι Ἐνάβης εἰς κυρὸς μορφὴν μεταβαλέσθης, ἕτως ὠνομάσθη. Ad quem locum consulenda Seberi nota.

1262. αὐτῷ ταῦτά σοι δίδωμ' ἔχειν. Cyclops apud Bucolicum Poetam

— αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τηλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων,
ἔχθρὰ φέροιτο πρὸς οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.

1265. καὐτόν σε τῆτον. Sic optime membr. Cod. meus καὐτόνδε. Vulgo pessime καὐτόν τε. Sequentem versum Agamemnoni recte tribuunt membr. et cod. meus, quem Hecubae minime convenire nemo non sentit: non enim in eo statu erat, quo, tanquam Regina maneret, minari eam deceret.

Bis apud Stobaeum, Serm. LXXXVIII. et LXXX. Florileg. Grotii p. 371. et 375. legitur versus ex Hecuba defuncti, quibus in eo dramate nullus unquam potuit esse locus. Vnde excerpti fuerint docuit me Regius Stobaei codex. In priori Serm. lemma margini adscriptum idem est, quod in impressis: at in posteriori, ubi post sententiam e Cressis peritam sequuntur iidem versus, lemma adscriptum est, τῆ αὐτῆ Δανάη. Ad deperditam itaque Danaë, cuius initium, a Commelino primum editum, et quaedam fragmenta extant, pertinent isti versus, quos hic subiungam.

Ἀρ' οἷσθ' ὅθ' ἔνεχ' οἱ μὲν εὐγενεῖς βροτῶν,
 πένητες ὄντες ἔδεν ἔμφαινος ἔτι·
 οἱ δ' ἔδεν ἦσαν πρόσθεν, ὀλβιοὶ δὲ νῦν,
 δόξαν φέρονται τῷ νομίσματος χάριν,
 καὶ συμπλέκονται σπέρμα καὶ γαμῆς τεκνωί.
 δάναί δὲ μάλλον πλεσίων πάς τις κακῶ
 πρόθυμος ἐστίν, ἢ πένητι κάγαθῶ.
 κακὸς δ' ὁ μὴ ἔχων· οἱ δ' ἔχοντες, ὀλβιοί.

In secundo versu codex utroque loco exhibet ἔμ-
 φαίνος. V. 3. recte οἱ. V. 5. συμπλέκονται. Prio-
 ri in loco tantum textus συμπλέκοντες praebet, sed
 postremae syllabae emendatio ab eadem manu su-
 perscripta αι. Recte Grotius συμπλέκονται. edidit:
 Graeca autem latinis metris sic reddidit:

At nonne cernis inclita stirpe editos,
 si pauperescunt, claritatem amittere:
 at ante viles, rebus augescentibus,
 opulentitate comparare gloriam,
 per liberum coniugia et innexas domos?
 deinde cuncti non probis, sed ditibus
 donare malunt, quam probis et egentibus.
 ditēs beati: pauperum infelix genus.

EMENDANDA.

p. 20. v. 453. Ἀπιθανόν l. Ἀπιδανόν

p. 29. v. 737. τῆδε l. τῶνδε

p. 30. v. 758. ὀρέωθῶν l. ὀρέωθῶν.

AB 128637

ULB Halle

3

008 565 678

128637

W 78

128637

ΕΥΡΠΠΙΔΟΥ

ΕΚΑΒΗ

E RECENSIONE ET CVM NOTIS

RICH. FR. PHIL. BRVNCK

PRAELECTIONVM CAVSSA

CVRAVIT

GEORGIVS HENRIC. MARTINI

XI. 241

LIPSIAE

APVD GVILIELMVM GOTTLOB SOMMER.

xrite

colorchecker CLASSIC

mm

